

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

Εισαγωγή - Κείμενο - Μετάφραση
(Μετάφραση: Εὐάγγελος Γ. Καρακοβούνης)

[ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ] [ΕΠΑΥΡΙΟΝ] [ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ]

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι τὸ Μυστήριον τοῦ μεγάλου καὶ Μυστικοῦ Δείπνου, πού ἴδρυσεν καὶ τέλεσεν πρῶτος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός στὸ ὑπερῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἑβραϊκοῦ Πάσχα (Παρασκευῆ). Αὐτὸ τὸ Μυστήριον παρέδωκε ὁ Κύριος στὴν Ἐκκλησία Του γιὰ νὰ τελεσιουργεῖται σὲ κάθε θεία Λειτουργία.

Ὡς Μυστήριον ἡ θεία Εὐχαριστία ἔχει τὴν ἔννοια ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, τὰ ὁποῖα ἀγιάζονται μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὑπάρχουν πραγματικὰ τὸ ἄχραντο Σῶμα καὶ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Εἶναι τὸ Σῶμα πού γεννήθηκε, πέθανε στὸ Σταυρό, ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν τάφο καὶ θεωμένο ἀναλήφθηκε ἐν δόξῃ στοὺς οὐρανοὺς, ὅπου κάθετα «ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς».

Ἡ θεία Εὐχαριστία, ὅμως, εἶναι ταυτόχρονα καὶ θυσία. Εἶναι πραγματικὴ, ἀληθινὴ, ἀναίμακτη θυσία. Εἶναι ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου στὸ Γολγοθᾶ, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται σὲ κάθε Λειτουργικὴ σύναξή μας «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας».

Ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι Μυστήριον κατεξοχὴν θεοποιητικόν. Εἶναι τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ στὰ ἄλλα Μυστήρια παρέχεται ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ τὸν ἀγιασμὸ τῶν πιστῶν, στὴ θεία Εὐχαριστία παρέχεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του, τὰ ὁποῖα μεταλαμβάνοντας οἱ πιστοὶ ἐνώνονται μὲ τὸ Χριστὸ καὶ μεταξύ τους σὲ μιὰ κοινωνία βαθιὰ χριστολογικὴ καὶ ἀνθρωπολογικὴ. Γι' αὐτὸ ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι τὸ κατεξοχὴν Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἡ Μετάληψη εἶναι ἡ τελευταία, ἡ πιὸ σημαντικὴ, ἡ πιὸ οὐσιαστικὴ πράξις συμμετοχῆς τῶν πιστῶν στὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Τότε ὀλοκληρώνεται τὸ Μυστήριον, ὅταν μεταλαμβάνουμε τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ὅταν μετέχουμε τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Προκειμένου ὅμως νὰ προσέλθουμε στὴ θεία Μετάληψη ἀπαραίτητη εἶναι καὶ ἡ σχετικὴ προετοιμασία, πού πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἱερότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ὁ πιστὸς πρέπει νὰ ἔχει σαφὴ αἴσθησι τῆς ἱερότητας τῆς θείας Μεταλήψεως. Νὰ πιστεύει ἀπόλυτα ὅτι πρόκειται περὶ τροφῆς μυστηριακῆς, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον λαμβάνει μέσα του ὀλόκληρον τὸ Χριστό· ὅτι γίνεται χριστοφόρος καὶ θεοφόρος. καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ προσέρχεται στὴ θεία Μετάληψη ἐπιπόλαια καὶ μηχανικὰ, ἀπὸ ἀπλή συνήθεια, ἀλλὰ νὰ εἶναι ὅσο γίνεται «καθαρός» γιὰ νὰ δεχτεῖ μέσα του τὸν Καθαρό (τὸ Χριστό). Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἀφορᾷ τὴν κάθαρσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου, τὸν «κρυπτόν τῆς καρδίας ἀνθρώπων», τὴν κάθαρσιν δηλαδὴ τῆς σκέψης, τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς βουλήσεως, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸν συνεχῆ ἀγῶνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πνευματικοῦ πατέρου.

* * *

Ἡ ὅλη προετοιμασία γιὰ τὴ θεία Κοινωνία ὀλοκληρώνεται μὲ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς θείας Μεταλήψεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη· τὸν Κανόνα, πού διαβάζεται τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία θὰ κοινωνήσῃ ὁ πιστὸς· τὴν κυρίως Ἀκολουθίαν, μὲ τὴν εὐχὴν, πού διαβάζεται τὸ πρῶτον, πρὸ τοῦ μεταβοῦμε στὴν ἔκκλησιαν γιὰ τὴ θείαν Λειτουργίαν· καὶ ἀπὸ τὴν μικρὴν εὐχὴν πού λέγει ὁ λειτουργὸς ἀμέσως πρὸ τῆς θείας Μεταλήψεως.

Κάθε φορὰ, λοιπόν, πού πρόκειται νὰ μεταλάβουμε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, μὲ εὐλάβειαν μεγάλη καὶ πόθον ἱερόν, μὲ συναίσθησιν τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας μας ἀλλὰ καὶ ἐλπίδα στὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ μας, ἀπὸ τὸ βράδυ νὰ διαβάζουμε μὲ προσοχὴν καὶ κατάνυξιν πολλήν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς θείας

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Μέλλων προσελθεῖν τοῖς ἀχράντοις
Μυστηρίοις, μετὰ τὴν ἀφ' ἑσπέρας
εἰθισμένην Ακολουθίαν τοῦ Αποδείπνου,
ἕως τέλους τοῦ «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν...»,
λέγε μετὰ κατανύξεως τὸν παρόντα
Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Μέλλων προσελθεῖν τοῖς ἀχράντοις
Μυστηρίοις, μετὰ τὴν ἀφ' ἑσπέρας
εἰθισμένην Ακολουθίαν τοῦ Αποδείπνου,
ἕως τέλους τοῦ, Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν...
λέγε μετὰ κατανύξεως τὸν παρόντα Κανόνα
οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον.

Ο ΚΑΝΩΝ

Ωιδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Ἄρτος ζωῆς αἰωνιζούσης γενέσθω μοι τὸ
Σῶμά σου τὸ ἅγιον, εὐσπλαγχνε Κύριε, και
τὸ Τίμιον Αἷμα, και νόσων πολυτρόπων
ἀλεξητήριον.

Βεβηλωθεὶς ἔργοις ἀτόποις ὁ δαίλαιος, τοῦ
σοῦ ἀχράντου Σώματος και Θείου Αἵματος
ἀνάξιος ὑπάρχω, Χριστέ, τῆς μετουσίας, ἤς
με ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἀγαθὴ, εὐλογημένη Θεόνυμφε, τὸν
στάχυν ἢ βλαστήσασα τὸν ἀγεώργητον και
σωτήριον κόσμῳ, ἀξίωσόν με τοῦτον
τρῶγοντα σώζεσθαι.

Ωιδὴ γ'. Ἐν πέτρῳ με τῆς πίστεως.

Δακρύων μοι παράσχου, Χριστέ, ῥανίδας,
τὸν ῥύπον τῆς καρδίας μου καθαιρούσας, ὡς
ἂν εὐσυνειδῶτως κεκαθαρμένος, πίστει
προσέρχωμαι και φόβῳ, Δέσποτα, ἐν τῇ
μεταλήψει τῶν θείων δῶρων σου.

Εἰς ἄφεσιν γενέσθω μοι τῶν πταισμάτων τὸ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

ΣΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

Ὅταν πρόκειται νὰ προσέλθεις γιὰ νὰ κοινωνήσεις τὰ
Ἄχραντα Μυστήρια, μετὰ τὴν συνηθισμένη ἑσπερινὴ
Ακολουθία τοῦ Μικροῦ Αποδείπνου, και ὅταν
τελειώσεις τὸ «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν...», λέγε μὲ
κατανύξη τὸν Κανόνα ποὺ ἀκολουθεῖ, τοῦ ὁποῖου ἡ
ἀκροστιχίδα (στὸ πρωτότυπο) εἶναι κατὰ τὸ
Ἀλφάβητο.

Ὁ Κανόνας:

Ωιδὴ 1η.

Εὐσπλαγχνε Κύριε, τὸ Σῶμα σου τὸ ἅγιο ἅς γίνεῖ
ψωμί, ποὺ θὰ μοῦ μεταδώσει αἰώνια ζωὴ και τὸ Αἷμα
Σου τὸ τίμιον ἅς μοῦ γίνεῖ φάρμακο ποὺ θὰ διώχνει
κάθε εἶδους ἀσθένεια.

Εἶμαι ἀνάξιος, Χριστέ μου, νὰ δεχθῶ τὸ Ἄχραντο Σῶμα
Σου και τὸ θεῖο Αἷμα Σου, διότι, ὁ ἄθλιος, ἔχω μολύνει
τὸν ἑαυτό μου μὲ ἔργα ἁμαρτωλά· κάνε με ἄξιο νὰ
μεταλάβω.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Νύφη τοῦ Θεοῦ, σὺ ἀπ' τὴν ὁποία χωρὶς
σπορὰ βλάστησε ὁ στάχυς (ὁ Χριστὸς), ποὺ ἔσωσε τὸν
κόσμο, κάνε με ἄξιο νὰ τὸν τρώω και νὰ σώζομαι.

Ωιδὴ 3η.

Δῶσ' μου, Χριστέ, ῥανίδες δακρύων, ποὺ θὰ
καθαρίσουν τὴν καρδιά μου ἀπὸ τὸ ῥύπο τῆς
ἁμαρτίας, γιὰ νὰ μπορῶ μὲ καθαρὴ συνείδηση νὰ
πλησιάζω μὲ πίστη και θεῖο φόβο γιὰ νὰ κοινωνήσω,
Δέσποτα, τὰ θεῖα σου δῶρα.

Φιλάνθρωπε Κύριε, τὸ Ἄχραντο Σῶμα σου και τὸ Θεῖο
Αἷμα σου ἅς συντελέσουν στὸ νὰ συγχωρεθοῦν οἱ
ἁμαρτίες μου, νὰ κατοικήσει μέσα μου τὸ ἅγιο
Πνεῦμα, νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ζωὴ και νὰ
ἀποξενωθῶ ἀπὸ τὰ πάθη και τὶς θλίψεις μου.

Θεοτοκίον.

ἄχραντόν σου Σῶμα καὶ θεῖον Αἷμα, εἰς
Πνεύματος Ἁγίου τε κοινωνίαν καὶ εἰς
αἰώνιον ζωὴν, Φιλάνθρωπε, καὶ παθῶν καὶ
θλίψεων ἀλλοτριώσιν.

Θεοτοκίον.

Ζωῆς τοῦ Ἄρτου τράπεζα, Παναγία, τοῦ
ἄνωθεν δι' ἔλεον καταβάντος, καὶ κόσμῳ
καινοτέραν ζωὴν διδόντος, καμὲ ἀξίωσον
νῦν τὸν ἀνάξιον, μετὰ φόβου γεύσασθαι
τούτου καὶ ζήσεσθαι.

Ωιδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἡθέλησας δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς, Πολυέλεε,
τυθῆναι ὡς πρόβατον διὰ βροτῶν
ἁμαρτημάτων· ὅθεν ἰκετεύω σε καὶ τὰ ἐμὰ
ἐξαλειψαί πλημμελήματα.

Θεράπευσον τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα,
Κύριε, καὶ ὄλον ἁγίασον καὶ καταξίωσον,
Δέσποτα, ὅπως κοινωνήσω σου τοῦ
μυστικοῦ Θεοῦ Δείπνου ὁ ταλαίπωρος.

Θεοτοκίον.

Ἰλέωσαι καὶ ἐμοὶ τὸν ἐκ σπλάγχνων σου,
Δέσποινα, καὶ τήρει με ἄρρύπον τὸν σὸν
ἰκέτην καὶ ἄμεμπτον, ὅπως εἰσδεχόμενος
τὸν νοητὸν μαργαρίτην ἀγιάζωμαι.

Ωιδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Καθὼς προέφης, Χριστέ, γενέσθω δὴ τῷ
εὐτελεῖ δούλῳ σου· καὶ ἐν ἐμοὶ μείνον ὡς
υπέσχου· ἰδοὺ γὰρ τὸ Σῶμα τρώγω σου τὸ
θεῖον καὶ πίνω τὸ Αἷμα σου.

Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ ἄνθραξ γένοιτο τοῦ
σοῦ Σώματος εἰς φωτισμὸν τῷ ἐσκοτισμένῳ
ἐμοί, καὶ καθαρισμὸν τῆς βεβηλωθείσης
ψυχῆς μου τὸ Αἷμα σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία μητέρα Θεοῦ, τῆς εὐωδίας τὸ σεπτὸν
σκήνωμα, ταῖς σαῖς εὐχαῖς σκευὸς ἐκλογῆς
με ἀπέργασαι, ὅπως τῶν ἁγιασμάτων
μετέχω τοῦ Τόκου σου.

Ωιδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Νοῦν, ψυχὴν καὶ καρδίαν ἁγίασον, Σῶτερ,
καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ καταξίωσον
ἀκατακρίτως, Δέσποτα, τοῖς φρικτοῖς
μυστηρίοις προσέρχεσθαι.

Ξενωθείην παθῶν, καὶ τῆς χάριτος σχοίην

Παναγία μου, σὺ ποὺ εἶσαι ἢ τράπεζα στὴν ὁποία
τοποθετήθηκε ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς (ὁ Χριστός), ποὺ ἀπὸ
τὴν πολλὴ Του ἀγάπη κατέβηκε ἀπ' τοὺς οὐρανούς
στὴ γῆ γιὰ νὰ προσφέρει στὸν κόσμον τὴν ἀληθινὴ ζωὴ,
ἀξίωσε τώρα καὶ μένα τὸν ἀνάξιο μὲ θεῖο φόβο νὰ τὸν
γευτῶ καὶ νὰ ζήσω μαζί Του αἰώνια.

Ωιδὴ 4η.

Θέλησες, Πολυέλεε Κύριε, γιὰ μᾶς νὰ γίνεις ἄνθρωπος
καὶ νὰ θυσιασεῖς σὰν πρόβατο γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν
ἀνθρώπων· γιὰ τοῦτο καὶ Σὲ ἰκετεύω, ἐξαφάνισε καὶ
τὶς δικές μου ἁμαρτίες.

Θεράπευσε, Κύριε, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου,
ἀγίασέ με ὁλόκληρο, Δέσποτα, καὶ καταξίωσέ με νὰ
λάβω μέρος κι ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος στὸ θεῖο καὶ Μυστικό
σου Δείπνο.

Θεοτοκίον.

Ἐξευμένισε, Δέσποινά μου, τὸν Υἱό σου καὶ γιὰ μένα,
καὶ κράτα με ἀμόλυντο καὶ καθαρὸ, τώρα ποὺ σὲ
παρακαλῶ, κι ἔτσι ἀφοῦ δεχτῶ τὸ νοητὸ μαργαρίτη (τὴ
θεία Κοινωνία) νὰ ἁγιαστῶ.

Ωιδὴ 5η.

Ἄς γίνει, Χριστέ μου, καὶ σὲ μένα τὸν ἀσήμαντο δούλο
Σου, ὅπως τὸ προεῖπες· καὶ μείνε μέσα μου ὅπως τὸ
ὑποσχέθηκες. Γιατί νά, τρώγω τὸ θεϊκό Σου Σῶμα καὶ
πίνω τὸ Αἷμα Σου.

Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Θεέ ἀληθινέ, τὸ Σῶμα Σου, ποὺ
εἶναι γιὰ μένα ἄνθρακας (κάρβουνο ἀναμμένο), ἄς
φωτίσει τὸ σκοτάδι ποὺ ὑπάρχει μέσα μου, καὶ τὸ Αἷμα
Σου ἄς καθαρίσει τὴ μολυσμένη (ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες)
ψυχὴ μου.

Θεοτοκίον.

Μαρία, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶσαι τὸ σεβαστὸ δοχεῖο
ὅπου τοποθετήθηκε τὸ πολύτιμο ἄρωμα (ὁ Χριστός),
μὲ τὴν δέησή σου κάνε καὶ μένα ἐκλεκτὸ δοχεῖο γιὰ νὰ
δεχτῶ τὰ Ἅγια Δῶρα τοῦ Υἱοῦ σου.

Ωιδὴ 6η.

Τὴν σκέψη, τὴν ψυχὴ, τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα ἁγίασε
Σωτήρα μου, καὶ ἀξίωσέ με νὰ προσέλθω στὰ φρικτά
σου Μυστήρια χωρὶς νὰ κατακριθῶ.

Μεταλαμβάνοντας, Χριστέ μου, τὰ ἁγία Σου
Μυστήρια, ἄς ἀποξενωθῶ ἀπὸ τὰ πάθη μου, ἄς
ἀποκτήσω περισσότερο τὴ Χάρη Σου καὶ ἄς
ἐξασφαλίσω τὴν αἰώνια ζωὴ.

Θεοτοκίον.

τε προσθήκη ζωής και ασφάλειαν, δια της μεταλήψεως τῶν ἁγίων, Χριστέ, Μυστηρίων σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ Ἅγιος, ὅλον με ἁγιάσον νῦν προσερχόμενον τοῖς θείοις Μυστηρίοις σου, τῆς ἁγίας Μητρὸς σου δεήσεσι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν Ἄρτον, Χριστέ, λαβεῖν μὴ ὑπερίδης με, τὸ Σῶμα τὸ σὸν καὶ τὸ θεῖον νῦν Αἷμά σου τῶν ἀχράντων, Δέσποτα, καὶ φρικτῶν Μυστηρίων σου μετασχεῖν τῷ ἀθλίῳ, μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο· γένοιτο δέ μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον.

Ωιδὴ ζ΄. Εἰκόνος χρυσοῦς.

Πηγὴ ἀγαθῶν ἢ μετάληψις, Χριστέ, τῶν ἀθανάτων σου νῦν Μυστηρίων· γενηθήτω μοι φῶς καὶ ζωὴ καὶ ἀπάθεια, καὶ πρὸς ἀρετῆς θειοτέρας προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν πρόξενος, μόνε Ἀγαθέ, ὅπως δοξάζω σε.

Ῥυσθεῖν παθῶν καὶ ἐχθρῶν καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης θλίψεως, τρώω καὶ πόθω προσιῶν τανῦν, μετ' εὐλαβείας, Φιλάνθρωπε, σοῦ τοῖς ἀθανάτοις καὶ θείοις Μυστηρίοις καὶ ψάλλων σοι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα Χριστὸν ἢ τεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, Θεοχαρίωτε, ἐκδυσωπῶ σε νῦν ὁ δοῦλός σου, τὴν καθαρὰν ὁ ἀκάθαρτος· μέλλοντά με νῦν τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις προσέρχεσθαι, κάθαρον ὅλον μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος.

Ωιδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῶν οὐρανίων καὶ φρικτῶν καὶ ἁγίων σου, Χριστέ, νῦν Μυστηρίων, καὶ τοῦ Θεοῦ σου Δείπνου καὶ μυστικοῦ κοινωνὸν γενέσθαι καμὲ καταξίωσον, τὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ Θεὸς ὁ Σωτῆρ μου.

Ὑπὸ τὴν σὴν καταφυγῶν εὐσπλαγχνίαν, Ἀγαθέ, κράζω σοι φόβῳ· Ἐν ἐμοὶ μείνον, Σῶτερ, κάγω, ὡς ἔφης ἐν σοί· ἰδοὺ γάρ, θαρρόων τῷ ἐλέει σου, τρώγω σου τὸ Σῶμα καὶ πίνω σου τὸ Αἷμα.

Θεοτοκίον.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, Θεὲ ἀληθινέ, ἁγιάσε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μου, τώρα πού προσέρχομαι στὰ θεῖα Σου Μυστήρια μὲ τὶς προσευχὰς τῆς ἁγίας Μητέρας Σου.

Κοντάκιον.

Μὴ μὲ περιφρονήσεις, Χριστέ μου, τὸν ἄθλιο, τώρα πού θὰ λάβω τὰ ἄχραντα Μυστήρια, τὸ Σῶμα Σου καὶ τὸ θεῖο Αἷμα Σου. Ἄς μὴ γίνῃ, Δέσποτά μου, σὲ μένα ἢ μετάληψη αἰτία νὰ κατακριθῶ ἀντιθέτως ἄς μοῦ προσφέρει ζωὴ αἰώνια καὶ ἀθάνατη.

Ωιδὴ 7η.

Ἡ μετάληψη τῶν ἀθανάτων Μυστηρίων Σου, Χριστέ μου, ἄς μοῦ γίνῃ πηγὴ ἀγαθῶν, φῶς, ζωὴ χωρὶς τὴ δυναστεία τῶν παθῶν, καὶ προκοπὴ στὶς θεῖες ἀρετὲς γιὰ νὰ δοξάζω Ἐσένα, μόνε Ἀγαθέ.

Μακάρι νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ πάθη μου, τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ θλίψη, τώρα πού μὲ τρώω ἀλλὰ καὶ πόθο καὶ εὐλάβεια προσέρχομαι, Φιλάνθρωπε, νὰ μεταλάβω τὰ ἀθάνατα καὶ θεῖα Σου Μυστήρια. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Ἐσένα τὴν εὐλογημένη ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ (Παναγία μου), πού μὲ τρόπο ἀκατάληπτο γέννησες τὸ Σωτῆρα Χριστό, σὲ παρακαλῶ τώρα ὁ δοῦλος Σου. Ἐσένα τὴν καθαρὴ ἐγὼ ὁ ἀκάθαρτος· τώρα πού πρόκειται νὰ προσέλθω στὰ ἄχραντα Μυστήρια, καθάρισέ με ὅλον ἀπὸ κάθε μολυσμὸ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μου.

Ωιδὴ 8η.

Ἀξιώσέ με, Χριστέ μου, νὰ κοινωνήσω τώρα τὰ οὐράνια καὶ φρικτὰ καὶ ἁγία Σου Μυστήρια καὶ νὰ λάβω κι ἐγὼ μέρος στὸ Μυστικὸ Σου Δείπνο, γιατί δὲν ἐλπίζω ἀλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ Σένα τὸν Θεὸ καὶ Σωτῆρα μου.

Στὴ δική Σου εὐσπλαγχνία ἐλπίζω, Σωτῆρα μου, καὶ μὲ θεῖο φόβο σοῦ φωνάζω· μείνε μαζί μου κι ἐγὼ μαζί Σου, ὅπως τὸ εἶπες· γιατί νά, μὲ ἐμπιστοσύνη στὸ ἔλεός Σου τρώγω τὸ Σῶμα Σου καὶ πίνω τὸ Αἷμα Σου.

Θεοτοκίον.

Φοβᾶμαι μήπως τώρα πού θὰ δεχθῶ μέσα μου τὴ φωτιὰ (τὴ Θεῖα Κοινωνία), καὶ ὅπως τὸ χορτάρι καὶ λιώσω ὅπως τὸ κερί. ὦ, τί μεγάλο μυστήριο! Πόση ἢ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ! Ἐγὼ πού εἶμαι πλασμένος ἀπὸ πηλό, πῶς δέχομαι τὸ θεῖο Σῶμα καὶ Αἷμα καὶ γίνομαι ἀφθαρτος κι ἀθάνατος!

Ωιδὴ 9η.

Φρίττω δεχόμενος τὸ πῦρ, μὴ φλεχθῶ ὡσεὶ κηρὸς καὶ ὡσεὶ χόρτος. Ὡ φρικτοῦ Μυστηρίου! Ὡ εὐσπλαγχνίας Θεοῦ! Πῶς θείου Σώματος καὶ Αἵματος ὁ πηλὸς μετέχω καὶ ἀφθαρτοποιῶμαι;

Ωιδὴ θ'. Ανάρχου γεννήτορος.

Χρηστός ἐστὶ, γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὁ Κύριος δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς γὰρ πάλαι γενόμενος, ἅπαξ ἑαυτὸν τε προσάξας, ὡς προσφορὰν Πατρὶ τῷ ἰδίῳ ἀεὶ σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας.

Ψυχὴν σὺν τῷ σώματι ἀγιασθεῖν, Δέσποτα, φωτισθεῖν, σωθεῖν, γενοίμην οἶκός σου τῆ τῶν Μυστηρίων μεθέξει τῶν ἱερῶν, ἔνοικόν σε ἔχων σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εὐεργέτα Πολυέλεε.

Ὡς πῦρ γενηθήτω μοι καὶ ὡσεὶ φῶς τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, Σωτῆρ μου, τὸ τιμιώτατον, φλέγον ἁμαρτίας τὴν ὕλην, καὶ ἐμπιπρῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας καὶ ὄλον φωτίζον με προσκυνεῖν σου τὴν Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Θεὸς σεσωμάτῳται, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου· ὅθεν πᾶσα ὕμνει σε γενεά, Δέσποινα· νόων τε τὰ πλήθη δοξάζει, ὡς διὰ σοῦ σαφῶς κατιδόντα τὸν πάντων δεσπύζοντα, οὐσιωθέντα τὸ ἀνθρώπινον.

Καὶ εὐθύς τὸ Ἄξιόν ἐστιν. Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν. Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

Τὴν πρωϊαν μετὰ τὴν συνήθη Ἑωθινήν Ἀκολουθίαν, λέγε·

Τρισάγιον... Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον (γ') Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι σοῦ ἐστιν... Κύριε, ἐλέησον (ιβ') Δόξα. Καὶ νῦν. Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (γ'), **καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς·**

Ψαλμὸς ΚΒ' (22)

Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει· εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν. Ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με· τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν. Ὡδήγησέ με ἐπὶ

Εὐσπλαγχνος εἶναι ὁ Κύριος. Γευθεῖτε καὶ θὰ τὸ διαπιστώσετε. Γιατί, ἀφοῦ γιὰ τὴ δικὴ μας σωτηρία ἔγινε ἄνθρωπος καὶ πρόσφερε μιὰ φορὰ τὴν ὑπέριστα θυσία στὸν Πατέρα Του, πάντοτε (σὲ κάθε θ. Λειτουργία) θυσιάζεται γιὰ νὰ ἀγιάζει ὅσους κοινωνοῦν.

Ἄς ἀγιασθεῖ, Δέσποτα Χριστέ μου, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου, ἄς φωτισθῶ, ἄς σωθῶ, ἄς γίνω κατοικία Σου μὲ τὴ μετάληψη τῶν ἱερῶν Μυστηρίων Σου, γιὰ νὰ μένεις μέσα μου, μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, Εὐεργέτη Πολυέλεε.

Τὸ Σῶμα Σου καὶ τὸ τιμιώτατο Αἷμα Σου ἄς γίνουν, Σωτῆρα μου, φωτιὰ πού θὰ κατακάψει ὅλες τις ἁμαρτίες μου καὶ τὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν μου· ἄς γίνουν ἀκόμη φῶς γιὰ νὰ μὲ φωτίζουν νὰ προσκυνῶ τὴ Θεότητά Σου.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ τὰ ἀγνά σου αἵματα σαρκώθηκε ὁ Θεός· γι' αὐτὸ σὲ ὕμνοῦν ὅλες οἱ γενιές (τῶν ἀνθρώπων) Δέσποινα. καὶ τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων σὲ δοξάζουν γιὰ τὴ χάρις σὲ σένα εἶδαν τὸν Κύριο τῶν ὄλων νὰ γίνετα ἄνθρωπος.

Καὶ ἀμέσως τὸ Ἄξιόν ἐστιν. Τρισάγιον. Δόξα. καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (3 φορές). Δόξα. καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν. Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου καὶ Ἀπόλυση.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

Τὸ πρωὶ μετὰ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη Πρωϊνὴ Ἀκολουθία λέγε·

Ἅγιος εἶσαι Θεὲ (Πατέρα), Ἅγιος εἶσαι (Υἱὲ) Δυνατέ, Ἅγιο εἶσαι Ἀθάνατο (Πνεῦμα), ἐλέησέ μας **(τρεις φορές).**

Δόξα στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας, Κύριε (Θεὲ Πατέρα) δεῖξε εὐσπλαγχνία γιὰ τις ἁμαρτίες μας. Δέσποτα (Υἱὲ) συγχώρεσε τις ἀνομίες μας. Ἅγιο (Πνεῦμα) ἐπίσκεψε καὶ θεράπευσε τις ἀδυναμίες μας, ἐξ αἰτίας

τρίβους δικαιοσύνης ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ. Ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταὶ με παρεκάλεσαν. Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξ ἐναντίας τῶν θλιβόντων με. Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κρατίστον. Καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμὸς ΚΓ' (23)

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ. Αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτήν καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἠτοίμασεν αὐτήν. Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου; ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ; Ἄθῶος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ. Οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου, καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ. Αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταῖος καὶ δυνατός, Κύριος δυνατός ἐν πολέμῳ. Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ψαλμὸς ΡΙΕ' (115)

Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα. Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι; Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ. Ω Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σός, ἐγὼ δοῦλος σός καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου· διέῤῥηξας τοὺς δεσμούς μου. Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου ἐν μέσῳ σου, Ἱερουσαλήμ.

τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε.

Δόξα... καὶ τώρα...

Ἐπουράνιε Πατέρα μας, ἃς εἶναι ἁγιασμένο τὸ ὄνομά Σου. Ἄς ἔλθει ἡ βασιλεία Σου, ἃς γίνῃ τὸ θέλημά Σου, ὅπως στὸν οὐρανό, ἔτσι καὶ στὴ γῆ. Δώσε μας σήμερα τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ συντήρησή μας τροφή καὶ συγχώρεσε τίς ἁμαρτίες μας, ὅπως κι ἐμεῖς συγχωροῦμε ὅσους μᾶς ἀδικοῦν. καὶ μὴν ἐπιτρέψεις νὰ πέσουμε σὲ πειρασμό (ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴ δική μας διάθεση), ἀλλὰ φύλαξέ μας κι ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ (τὸν διάβολο).

Γιατὶ ἐσὺ ἔχεις τὴν ἐξουσία καὶ τὴ δύναμη καὶ σὲ Σένα ἀνήκει ἡ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησε (δώδεκα φορές).

Δόξα... καὶ τώρα...

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ καὶ Θεοῦ μας.

Ψαλμὸς 22ος.

Ὁ Κύριος προνοεῖ γιὰ μένα καὶ ποτὲ δὲ θὰ μού λείψει τίποτα. Μὲ ἔφερε νὰ κατοικήσω σὲ τόπους εὐφοροῦς καὶ χλοερούς. Μὲ διατρέφει κοντὰ σὲ δροσερὲς πηγὲς ποῦ μὲ ἀναπαύουν. Μὲ ἐπανεφέρε στὴ ζωὴ. Μὲ ὀδήγησε στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ τὴ μεγάλη Του ἀγάπη γιὰ τὴν ὁποία δοξάζεται τὸ ὄνομά Του. Ἐὰν ποτέ, Κύριε, πορευθῶ μέσα ἀπὸ σκοτεινοὺς τόπους στοὺς ὁποίους κυριαρχεῖ ὁ θάνατος, οὔτε καὶ τότε θὰ φοβηθῶ τίποτε, γιατί θὰ εἶσαι Ἐσὺ μαζί μου. Ἡ δύναμη τῆς πίστεώς μου σ' Ἐσένα, ποῦ τὴ χρησιμοποιοῦν ὡς στήριγμα καὶ ὀδηγό, αὐτὴ μὲ παρηγορεῖ στὶς δύσκολες περιστάσεις. Ἐτοιμασες πλούσιο τραπέζι γιὰ μένα, ἀκριβῶς μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν μου. Ἀλειψες τὸ κεφάλι μου μὲ ἁγιασμένο λάδι καὶ μού πρόσφερες ποτήρι μὲ μεθυστικὸ ἄριστο κρασί. καὶ τὸ ἔλεός σου θὰ μὲ συνοδεύει σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ· ἕως ὅτου ἀξιωθῶ νὰ κατοικῶ αἰώνια στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου.

Ψαλμὸς 23ος.

Στὴν ἐξουσία τοῦ Κυρίου ἀνήκει ἡ γῆ καὶ ὅ,τι ὑπάρχει

Δόξα. Καί νῦν. Ἀλληλουΐα (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός. Κύριε, ἐλέησον (γ').

Καί τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε, Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἀχράντου σου Σώματος καὶ Αἵματος· μή με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Εἰς τὴν μετάληψιν τῶν Ἁγιασμάτων σου πῶς ἀναιδεσθῶ ὁ ἀνάξιος; ἂν γὰρ τολμήσω σοι προσελθεῖν σὺν τοῖς ἀξίοις, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Δείπνου, καὶ κατάκρισιν προξενήσω τῇ πολυμαμαρτήτῳ μου ψυχῇ. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν με, ὡς φιλόφρονος.

Καί νῦν. **Θεοτοκίον**

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε, πταισμάτων· πρὸς σὲ κατέφυγον, ἀγνή, σωτηρίας δεόμενος. Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν καὶ πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναί μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνῃ εὐλογημένη.

Τῇ δὲ ἀγία καὶ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, τὸ παρόν.

Ἵτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ ἐν τῷ νικητῆρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβῆς φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο καὶ ἀνόμοις κριταῖς σέ, τὸν δίκαιον Κριτὴν, παραδίδωσι. Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε, δόξα σοι.

Τό, Κύριε, ἐλέησον (μ'), μετανοίας ὄσας βούλει, καὶ ἀμέσως τὰς ἐπομένας Ἰκετηρίους Εὐχάς.

ΣΤΙΧΟΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ

Περὶ τοῦ, πῶς δεῖ προσέρχεσθαι τοῖς Ἀχράντοις Μυστηρίοις Συμῶν τοῦ Μεταφραστοῦ

Μέλλων φαγεῖν, ἄνθρωπε, Σῶμα Δεσπότη, φόβῳ προσελθε, μὴ φλεγῆς· πῦρ τυγχάνει.

σ' αὐτήν, ἢ οἰκουμένη κι ὅλοι ὅσοι κατοικοῦν πάνω σ' αὐτή. Γιατί ὁ Κύριος τὴ θεμελίωσε πάνω στὴ θάλασσα καὶ τὴ στερέωσε πάνω στὰ ποτάμια. Ποιὸς θὰ ἀνεβεῖ πάνω στο βουνὸ τοῦ Κυρίου καὶ ποιὸς θὰ σταθεῖ με παρηρησία στὸν ἅγιο τόπο Του; Μόνον ὁποῖος ἔχει καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία χέρια καὶ ἡ καρδιά του εἶναι ἀμόλυντη· αὐτὸς ποὺ δὲν ἀσχολήθηκε με μάταια πράγματα καὶ ποτε δὲν ὀρκίστηκε δόλια με σκοπὸ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἀδελφὸ του. Αὐτὸς θὰ λάβει εὐλογία ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ θὰ ἐλεηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ Σωτῆρα του. Αὐτὴ εἶναι ἡ γενιὰ ἐκείνων ποὺ συνεχῶς (στὴ ζωὴ τους) ἐκζητοῦν τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, ἐκζητοῦν τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ἀνοιξτε τὶς πύλες οἱ ἄρχοντες. Ὅσες πύλες παραμένετε αἰώνιες ἀνοιξτε διάπλατα γιὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς; Εἶναι ὁ Κύριος ὁ πανίσχυρος καὶ κυρίαρχος, ὁ δυνατὸς στοὺς πολέμους. Ἀνοιξτε τὶς πύλες οἱ ἄρχοντες, καὶ μεγαλῶστε πύλες αἰώνιες γιὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς; Ὁ Κύριος, ὁ ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς, αὐτὸς εἶναι ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς.

Ψαλμὸς 115ος.

Πίστεψα στὸ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ μίλησα (γιὰ τὶς εὐεργεσίες Του). Ταπεινώθηκα πολὺ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς καὶ εἶπα στὴν παραζάλη μου· κάθε ἄνθρωπος εἶναι ψεύτης. Τί μπορῶ νὰ ἀνταποδώσω στὸν Κύριό μου σὰν ἀντάλλαγμα στὶς εὐεργεσίες Του; Μόνον με τὸ νὰ πάρω ποτήρι ἀναμνηστικὸ τῆς σωτηρίας μου καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μου. Τὶς εὐχαριστίες μου πρὸς τὸ Θεὸ θὰ τὶς ἀναπέμψω μπροστὰ σ' ὅλο τὸ λαὸ Του. Ὁ θάνατος τῶν ἁγίων εἶναι σπουδαῖος στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τοὺς χαρίζει τὴν αἰωνιότητα. Ὡ, Κύριε, δούλος Σου εἶμαι ἐγὼ καὶ γιὸς τῆς δούλης σου· Ἐσὺ με ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὰ δεσμά μου. Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ θὰ Σοῦ προσφέρω θυσία εὐχαριστίας καὶ θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομά Σου. Τὶς εὐχαριστίες μου πρὸς τὸ Θεὸ θὰ τὶς ἀναπέμψω μπροστὰ σ' ὅλο τὸ λαὸ Του, στὶς αὐλὲς τοῦ οἴκου Του, ποὺ βρῖσκεται στὸ κέντρο σου Ἱερουσαλήμ.

Δόξα... καὶ τώρα... Ἀλληλουΐα (τρεῖς φορές). Δόξα σὲ Σένα Θεέ μας (τρεῖς φορές). Κύριε, ἐλέησέ μας (τρεῖς φορές).

Καί τὰ τροπάρια.

Κύριε, Σὺ ποὺ γεννήθηκες ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία παραβλέψε τὶς ἁμαρτίες μου καὶ καθάρισε τὴν καρδιά μου, κάνοντάς τὴν ναὸ ἄξιο νὰ δεχτεῖ τὸ ἄχραντο Σῶμα καὶ Αἷμα Σου. Σὺ ποὺ ἔχεις ἀμέτρητο ἔλεος μὴ με διώξεις μακριὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου.

Δόξα.

Στὴ μετάληψη τῶν ἁγίων Μυστηρίων Σου πῶς θὰ

Θεῖον δὲ πίνων Αἷμα πρὸς μετουσίαν,
πρῶτον καταλλάγηθι τοῖς σὲ λυποῦσιν,
ἔπειτα θαρρῶν, μυστικὴν βρῶσιν φάγε.

Ἔτεροι ὅμοιοι.

Πρὸ τοῦ μετασχεῖν τῆς φρικώδους θυσίας,
τοῦ ζωοποιῦ Σώματος τοῦ Δεσπότη,
τῶδε πρόσευξαι τῶ τρόπῳ μετὰ τρόμου.

ΕΥΧΗ Α΄ Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ
πάσης ὀρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως
δημιουργός, ὁ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς
συναῖδιος Υἱὸς καὶ συνάναρχος, ὁ δι'
ὑπερβολῆν ἀγαθότητος ἐπ' ἐσχάτων τῶν
ἡμερῶν σάρκα φορέσας, καὶ σταυρωθεὶς καὶ
τυθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀχαρίστων καὶ ἀγνωμόνων
ἡμῶν, καὶ τῶ οἰκίῳ σου Αἷματι ἀναπλάσας
τὴν φθαρεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας φύσιν
ἡμῶν, αὐτὸς ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι
κάμου τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν μετάνοιαν καὶ
κλίνον τὸ οὖς σου ἐπ' ἐμοὶ καὶ εἰσάκουσον
τῶν ῥημάτων μου· ἤμαρτον γάρ, Κύριε,
ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου
καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τῆς
δόξης σου· παρῶργισα γάρ σου τὴν
ἀγαθότητα, τὰς σὰς ἐντολάς παραβὰς καὶ
μὴ ὑπακούσας τοῖς σοῖς προστάγμασιν.
Ἀλλὰ σύ, Κύριε, ἀνεξίκακος ὢν, μακρόθυμός
τε καὶ πολυέλεος, οὐ παρέδωκάς με
συναπολέσθαι ταῖς ἀνομίαις μου, τὴν ἐμὴν
πάντως ἀναμένων ἐπιστροφὴν. Σὺ γὰρ
εἶπας, φιλόνητο, διὰ τοῦ προφήτου σου,
ὅτι οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ
ἀμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν
αὐτόν· οὐ γὰρ βούλει, Δέσποτα, τὸ πλάσμα
τῶν σῶν ἀπολέσθαι χειρῶν, οὐδὲ εὐδοκεῖς
ἐπ' ἀπωλείᾳ ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλεις
πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν
ἀληθείας ἔλθειν. Διὸ καὶ ἐγώ, εἰ καὶ ἀνάξιός
εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς
προσκαίρου ζωῆς ὅλον ἑμαυτὸν ὑποτάξας
τῇ ἀμαρτίᾳ καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλώσας καὶ
τὴν σὴν ἀχρειώσας εἰκόνα, ἀλλὰ ποίημα καὶ
πλάσμα σὸν γεγονώς, οὐκ ἀπογινώσκω τὴν
ἑμαυτοῦ σωτηρίαν ὁ ἄθλιος· τῇ δὲ σὴ
ἀμετρήτῳ εὐσπλαγχνίᾳ θαρρῶσας
προσέρχομαι. Δέξαι οὖν καμέ, φιλόνητο
Χριστέ, ὡς τὴν Πόρνην, ὡς τὸν Ληστήν, ὡς
τὸν Τελώνην καὶ ὡς τὸν Ἄσωτον· καὶ ἄρον
μου τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν, ὅ τὴν
ἀμαρτίαν αἴρων τοῦ κόσμου καὶ τὰς
ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων ἰώμενος· ὁ τοὺς

μπορέσω νὰ προσέλθω ὁ ἀνάξιος; Γιατὶ ἂν τολμήσω
νὰ προσέλθω μαζί με κείνους ποὺ εἶναι ἄξιοι, τὸ
λερωμένο (ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες) ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μου
θὰ μὲ ἐλέγξει, ὄντας ἀκατάλληλο γιὰ τὸ Μυστικὸ Σου
Δεῖπνο, καὶ θὰ προσθέσω κανούριες ἀμαρτίες στὴν
πολυάμαρτη ψυχὴ μου. Γι' αὐτὸ, Κύριε, καθάρισε τὴν
ψυχὴ μου καὶ σῶσε με ὡς φιλόνητος.

Καὶ τώρα. Θεοτοκίό.

Ἀμέτρητες εἶναι οἱ ἀμαρτίες μου, Θεοτόκε. Καταφεύγω
σὲ σένα, Ἀγνή, ἔχοντας ἀνάγκη σωτηρίας. Πρόσεξε
τὴν ἄρρωστη ψυχὴ μου, μόνη εὐλογημένη, καὶ
παρακάλεσε τὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας νὰ μοῦ
συγχωρήσει ὅσα φοβερὰ διέπραξα.

Τὴν ἀγία καὶ Μεγάλη Πέμπτη λέγε τὸ παρόν·

Ὅταν οἱ ἔνδοξοι μαθητὲς Σου, (Κύριε), τὸ βράδυ τοῦ
Μυστικοῦ Δείπνου ποὺ τοὺς ἔπλενες τὰ πόδια,
φωτίζονταν (ἀπὸ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ταπεινώσεώς σου),
τότε ὁ ἀσεβὴς Ἰούδας σκοτιζόταν ἀπὸ τὴν ἄρρωστία
τῆς φιλαργυρίας. καὶ παραδίνει Ἐσένα τὸν δίκαιο
Κριτὴ σὲ κριτὲς ἄδικους καὶ παράνομους. Πρόσεξε,
λοιπόν, κι ἐσὺ ἄνθρωπε ποὺ ἀγαπᾷς τὰ χρήματα,
αὐτὸν ποὺ ἀκριβῶς γι' αὐτὰ κρεμάστηκε· ἀπόφευγε νὰ
γίνεται ἡ ψυχὴ σου ἄπληστη σὰν τοῦ Ἰούδα, ποὺ
τόλμησε νὰ διαπράξει τὴν προδοσίαν στὸν Διδάσκαλο.
Ἄς εἶσαι δοξασμένος Κύριε, Σὺ ποὺ ὅλους τοὺς
περιβάλλεις με ἀγάπη.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ προσέρχεται κανεὶς γιὰ νὰ
κοινωνήσει τὰ Ἄχραντα Μυστήρια.

Συμεῶν τοῦ Μεταφραστή.

Τώρα, ἄνθρωπε, ποὺ πρόκειται νὰ μεταλάβεις τὸ
Σῶμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ,
πλησίασε με φόβο γιὰ νὰ μὴ καεῖς, γιατί εἶναι φωτιά.
Πρὶν τολμήσεις νὰ πιεῖς τὸ θεϊκὸ Αἷμα καὶ νὰ λάβεις
ἔτσι μέρος στὸ Μυστήριον,
συμφιλίωσου μ' ὅσους σὲ ἔχουν ἀδικήσει
κι ἔπειτα πρόσελθε με θάρρος νὰ μεταλάβεις τὴ
μυστικὴ τροφή.

Ἄλλοι στίχοι ὅμοιοι·

Πρὶν νὰ λάβεις κι ἐσὺ μέρος στὴν ὑπέρογνη θυσία
τοῦ ζωοποιῦ Σώματος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ,
προσευχῆσου με θεῖο φόβο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο.

Εὐχὴ 1η. Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, ἡ πηγὴ τῆς
ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ Δημιουργὸς ὅλης τῆς
ὀρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως, ὁ πάντοτε ὑπάρχων ὡς
Υἱὸς τοῦ ἀνάρχου Πατέρα Σου, ποὺ γιὰ τὴν πολλὴ Σου

κοπιώντας και πεφορτισμένους προς σεαυτὸν καλῶν και ἀναπαύων· ὁ μὴ ἐλθὼν καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· και καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς και πνεύματος· δίδαξόν με ἐπιτελεῖν ἀγιοσύνην ἐν φόβῳ σου, ἵνα ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεώς μου, τῶν ἁγιασμάτων σου τὴν μερίδα ὑποδεχόμενος, ἐνωθῶ τῷ ἁγίῳ Σώματί σου και Αἵματι, και ἔξω σε ἐν ἐμοὶ κατοικοῦντα και μένοντα σὺν τῷ Πατρὶ και τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου· και μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων και ζωοποιῶν Μυστηρίων σου, μηδὲ ἀσθενῆς γενοίμην ψυχῇ τε και σώματι, ἐκ τοῦ ἀναξίως αὐτῶν μεταλαμβάνειν· ἀλλὰ δός μοι, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τὴν μερίδα τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς Πνεύματος ἁγίου κοινωνίαν, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου και εἰς εὐπρόσδεκτον ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· ὅπως ἂν κάγω, σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς σου, μέτοχος γένωμαι τῶν ἀκηράτων σου ἀγαθῶν, ὧν ἠτοίμασας τοῖς ἀγαπῶσί σε, Κύριε· ἐν οἷς δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Β' (τοῦ αὐτοῦ)

Οἶδα, Κύριε, ὅτι ἀναξίως μεταλαμβάνω τοῦ ἀχράντου σου Σώματος και τοῦ τιμίου σου Αἵματος και ἔνοχος εἶμι και κριμὰ ἐμαντῶ ἐσθίω και πίνω, μὴ διακρίνων τὸ Σῶμα και τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ και Θεοῦ μου· ἀλλὰ τοῖς οἰκτιρμοῖς σου θαρρόων, προσέρχομαί σοι τῷ εἰπόντι. Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα και πίνων μου τὸ Αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κάγω ἐν αὐτῷ. Σπλαγχνίσθητι οὖν, Κύριε, και μὴ παραδειγματίσης με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ ποιήσον μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸ ἔλεός σου· και γενέσθω μοι τὰ ἅγια ταῦτα εἰς ἴασιν και κάθαρσιν και φωτισμόν και φυλακτήριον και σωτηρίαν και ἁγιασμόν ψυχῆς τε και σώματος· εἰς ἀποτροπὴν πάσης φαντασίας και πονηρᾶς πράξεως και ἐνεργείας διαβολικῆς, κατὰ διάνοιαν τῆς ἐν τοῖς μέλεσί μου ἐνεργομένης· εἰς παρῴρησιν και ἀγάπην τὴν πρὸς σέ· εἰς διόρθωσιν βίου και ἀσφάλειαν· εἰς αὐξησιν ἀρετῆς και τελειότητος· εἰς πλήρωσιν ἐντολῶν· εἰς Πνεύματος ἁγίου κοινωνίαν· εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου και εἰς ἀπολογίαν εὐπρόσδεκτον, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· μὴ εἰς κριμὰ ἢ εἰς κατάκριμα.

ἀγάπη, ὅταν ἦρθε ἡ κατάλληλη ὥρα, ἔγινες Ἄνθρωπος, σταυρώθηκες και θυσιάστηκες γιὰ μᾶς τοὺς ἀχάριστους και ἀγνώμονες, πού με τὸ δικό Σου Αἷμα ἔδωσες καινούρια ζωὴ στὴ φθαρμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀνθρωπότητα· Ἐσὺ ἀθάνατε Βασιλιά, πρόσδεξε και τὴ δική μου μετάνοια, και ἄκουσε και πρόσδεξε τις προσευχῆς μου. Γιατί ἁμάρτησα, Κύριε· ἁμάρτησα πρὸς τὸν οὐρανὸ και σέ Σένα τὸν Ἴδιο, και δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ στρέψω τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴ μεγάλη Σου δόξα. Γιατί, με τὸ νὰ παραβῶ τις ἐντολές Σου και νὰ μὴν ὑπακούσω τὰ προστάγματά Σου, ἐξόργισα τὴν ἀγάπη Σου. Ἀλλὰ Σὺ, Κύριε, πού εἶσαι ἀνεξίκακος, μακρόθυμος και πολυέλεος, δὲν με ἄφησες νὰ χαθῶ μαζί με τὰ ἁμαρτήματά μου, περιμένοντας πάντα τὴ μέρα πού θὰ ἐπιστρέψω πάλι κοντά Σου. Γιατί Ἐσὺ, φιλόανθρωπε Θεέ μας, εἶπες διὰ τοῦ προφήτου Σου· Δὲν θέλω τὸ θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀλλὰ τὴν ἐπιστροφή του και τὴ σωτηρία του. Γιατί δὲν θέλεις νὰ χαθεῖ ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι ἔργο τῶν χειρῶν Σου, οὔτε χαίρεισαι ὅταν χάνονται οἱ ἄνθρωποι (ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν τους), ἀλλὰ ἐπιθυμεῖς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθοῦν και νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ κι ἐγώ, ἂν και δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε γιὰ τὸν οὐρανὸ οὔτε γιὰ τὴ γῆ, ἀλλ' οὔτε και γι' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, ἀφοῦ ὑπέταξα ὅλον τὸν ἑαυτὸ μου στὴν ἁμαρτία και τὸν ὑποδούλωσα στὶς μάταιες ἡδονές, και ἔτσι ἀμαύρωσα τὴν εἰκόνα Σου, ἐπειδὴ ὅμως ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι δημιουργημα και πλάσμα δικό Σου, δὲν ἀπελπίζομαι ὁ ἄθλιος γιὰ τὴ δική μου σωτηρία και προσβλέποντας με θάρρος στὴν ἀμέτρητη εὐσπλαγχνία Σου προσέρχομαι (νὰ κοινωνήσω). Δέξου, λοιπόν, κι ἐμένα, φιλόανθρωπε Χριστέ, ὅπως τὴν πόρνη, ὅπως τὸν ληστή, ὅπως τὸν Τελώνη και τὸν Ἄσωτο γιό. και σήκωσε ἀπὸ πάνω μου τὸ βαρὺ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μου πού με πλακώνει· Ἐσὺ πού βάσταξες και βαστάξεις τις ἁμαρτίες τοῦ κόσμου (πάνω στὸ Σταυρὸ) και θεραπεύεις τις ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων· πού προσκαλεῖς κοντά Σου και ξεκουράζεις ὅλους τοὺς κουρασμένους και ἀποκαμωμένους (ἀπ' τὸ ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας)· πού δὲν ἦλθες στὸν κόσμο γιὰ νὰ καλέσεις τοὺς δικαίους σέ μετάνοια ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς (ὅπως ἐγώ)· καθάρισέ με ἀπὸ κάθε μολυσμὸ τοῦ σώματος και τῆς ψυχῆς μου· δίδαξέ με νὰ ζῶ ἁγία ζωὴ πού θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ σεβασμὸ στὶς ἐντολές Σου. Γιὰ νὰ μπορῶ με ἡρεμῆ και καθαρὴ συνείδηση νὰ δεχτῶ τὰ ἅγια Μυστήριά Σου και νὰ ἐνωθῶ με τὸ ἅγιο Σῶμα και Αἷμα Σου, και νὰ κατοικεῖς και νὰ μένεις μέσα μου, μαζί με τὸν Θεὸ Πατέρα και τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Σου. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου· ἄς μὴ μοῦ προσθέσει κι ἄλλη ἁμαρτία ἢ μετάληψη τῶν ἀχράντων και ζωοποιῶν Σου Μυστηρίων, και οὔτε νὰ γίνω ψυχικὰ και σωματικὰ ἀσθενῆς, ἐπειδὴ μεταλαμβάνω ἀναξίως τὰ ἅγια Δῶρα Σου. Ἀλλὰ, ἀντιθέτως, βοήθησέ με μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοὴ νὰ δέχομαι χωρὶς κατάκριση τὰ ἅγια Μυστήριά Σου, γιὰ νὰ ἔχω τὴν

ΕΥΧΗ Γ' (Ιωάννου του Χρυσοστόμου)

Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδα, ὅτι οὐκ εἶμι ἄξιος οὐδὲ ἱκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθης τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς, διότι ὅλη ἔρημος καὶ καταπεσοῦσά ἐστι, καὶ οὐκ ἔχεις παρ' ἐμοὶ τόπον ἄξιον τοῦ κλίνει τὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' ὡς ἐξ ὕψους δι' ἡμᾶς ἐταπεινώσας σεαυτὸν, συμμετρίασον καὶ νῦν τῇ ταπεινώσει μου. Καὶ ὡς κατεδέξω ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθῆναι, οὕτω κατάδεξαι καὶ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς ἀλόγου μου ψυχῆς καὶ ἐν τῷ ἐσπιλωμένῳ μου σώματι εἰσελθεῖν. Καὶ ὡς οὐκ ἀπηξίωσας εἰσελθεῖν καὶ συνδειπνήσαι ἁμαρτωλοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω κατάδεξαι εἰσελθεῖν καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τοῦ λεπροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ. Καὶ ὡς οὐκ ἀπόσω τὴν ὁμοίαν μοι πόρνην καὶ ἁμαρτωλόν, προσερχομένην καὶ ἀπτομένην σου, οὕτω σπλαγχνίσθητι καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, προσερχομένῳ σοι καὶ ἀπτομένῳ σου. Καὶ ὡς οὐκ ἐβδελύξω τὸ ῥυπαρὸν ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγὲς καταφιλοῦν σε, μηδὲ ἐμοῦ βδελύξῃ τὸ ῥυπαρώτερον ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγέστερον, μηδὲ τὰ ἔμμυσα καὶ ἀκάθαρτά μου χεῖλη καὶ βέβηλα, καὶ τὴν ἀκαθαροτέραν μου γλῶσσαν. Ἀλλὰ γενέσθω μοι ὁ ἄνθραξ τοῦ παναγίου σου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου Αἵματος εἰς ἁγιασμόν καὶ φωτισμόν καὶ ῥώσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· εἰς κουφισμόν τοῦ βάρους τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων· εἰς φυλακτήριον πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας· εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον τῆς φαύλης μου καὶ πονηρᾶς συνηθείας· εἰς ἀπονέκρωσιν τῶν παθῶν· εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου· εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος καὶ τῆς σῆς βασιλείας οἰκειώσιν. Οὐ γὰρ ὡς καταφρονῶν προσέρχομαι σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἀλλ' ὡς θαρῶν τῇ ἀφάτῳ σου ἀγαθότητι, καὶ ἵνα μή, ἐπὶ πολὺ ἀφιστάμενος τῆς κοινωνίας σου, θηριάλωτος ὑπὸ τοῦ νοητοῦ λύκου γένωμαι. Διὸ δέομαί σου, ὡς ὁ μόνος ὢν ἅγιος, Δέσποτα, ἁγιάσον μου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, τοὺς νεφροὺς καὶ τὰ σπλάγχνα, καὶ ὅλον με ἀνακαίνισον καὶ ῥίξωσον τὸν φόβον σου ἐν τοῖς μέλεσί μου, καὶ τὸν ἁγιασμόν σου ἀνεξάλειπτον ἀπ' ἐμοῦ ποιήσον. Καὶ γενοῦ μοι βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, κυβερνῶν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν μου, καταξιών με καὶ τῆς

χάρη καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ τὰ ἔχω ἐφόδια πολύτιμα γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ νὰ εἶναι καλόδεκτη ἢ ἀπολογία μου ὅταν ἐνώπιόν σου κριθῶ γιὰ τὶς πράξεις μου. Γιὰ νὰ μετᾶσχω κι ἐγὼ μαζί με ὄλους τοὺς ἐκλεκτοὺς σου στὴν ἀπόλαυση τῶν αἰώνιων σου ἀγαθῶν, πού ἐτοίμασες γιὰ κείνους πού Σε ἀγαποῦν, Κύριε, ἀπ' τοὺς ὁποίους καὶ διαρκῶς δοξάζεσαι στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχή 2η. Τοῦ ἰδίου.

Γνωρίζω, Κύριε, ὅτι κοινωνῶ τὸ ἄχραντο Σῶμα σου καὶ τὸ τίμιο Αἷμα σου χωρὶς νὰ εἶμαι ἄξιος καὶ ὅτι εἶμαι ἔνοχος καὶ γι' αὐτὸ τρώγω καὶ πίνω τὴν καταδίκη μου, ἀφοῦ κοινωνῶ χωρὶς νὰ ἔχω συνειδητοποιήσει πλήρως ὅτι τὰ μυστήρια αὐτὰ εἶναι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα σου, Χριστέ μου, πού εἶσαι ὁ Θεός μου. Ὅμως προσβλέποντας με θάρρος στὴν καλοσύνη σου, πλησιάζω σ' Ἐσένα πού εἶπες· ὅποιος τρώει τὴ Σάρκα μου καὶ πίνει τὸ Αἷμα μου, μένει μέσα μου κι ἐγὼ μαζί του. Λυπήσου με, Κύριε, καὶ μὴ με τιμωρήσεις παραδειγματικά, τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ δεῖξε καὶ σέ μένα τὸ ἔλεός σου. καὶ ἄς συντελέσουν τοῦτα τὰ Ἅγια Δῶρα στὴ θεραπεία μου καὶ στὸν καθαρισμό καὶ τὸ φωτισμό καὶ τὴν προφύλαξη καὶ τὴ σωτηρία καὶ τὸν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου· γιὰ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ μένα κάθε πονηρὴ σκέψη καὶ πράξη καὶ διαβολικὴ ἐνέργεια πού ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ σκέψη μου καὶ πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Γιὰ νὰ ἔχω θάρρος νὰ Σε ὁμολογῶ καὶ νὰ Σε ἀγαπῶ· γιὰ νὰ ἀλλάξω τὴ ζωὴ μου καὶ νὰ ζῶ πλέον με ἀσφάλεια κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη σου· γιὰ νὰ αὐξάνω σὲ ἀρετὴ καὶ τελειότητα τηρώντας τὶς ἐντολές σου· γιὰ νὰ ἔχω τὴ χάρη καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· γιὰ νὰ ἔχω ἐφόδιο γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ νὰ εἶναι καλόδεκτη ἢ ἀπολογία μου (ὅταν ἐνώπιόν σου κριθῶ γιὰ τὶς πράξεις μου). Γι' αὐτὸ (Κύριε) ἄς μὴν ἀποβεῖ σὲ μένα ἡ Κοινωνία αὐτὴ καταδίκη ἢ κατάκριση.

Εὐχή 3η. Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Κύριε καὶ Θεέ μου, γνωρίζω πῶς δὲν εἶμαι ἄξιος, οὔτε ἱκανός γιὰ νὰ εἰσέλθεις καὶ νὰ κατοικήσεις στὴν ψυχὴ μου, γιατί ἔχει ὅλη ἔρημωθεῖ καὶ καταπέσει ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ δὲν θὰ βρεῖς κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ μείνεις. Ἀλλὰ, ὅπως ταπεινώθηκες καὶ κατέβηκες ἀπ' τὸν οὐρανὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἔτσι καὶ τώρα ἔλα στὸ μέτρο τῆς δικῆς μου ταπεινώσεως. καὶ ὅπως καταδέχτηκες ὡς βρέφος νὰ τοποθετηθεῖς σὲ σπηλιὰ καὶ φάτνη ἀλόγων ζώων, ἔτσι καταδέξου νὰ ἔλθεις στὴ φάτνη καὶ τῆς δικῆς μου ψυχῆς, πού ἡ ἁμαρτία τὴν κατήντησε χωρὶς σύνεση, καὶ στὸ μολυσμένο σῶμα μου. καὶ ὅπως δὲ θεώρησες ἀνάξιο τὸ νὰ εἰσέλθεις καὶ νὰ δεῖπνήσεις μαζί με ἁμαρτωλοὺς στὸ σπίτι τοῦ λεπροῦ Σίμωνα, ἔτσι καταδέξου νὰ εἰσέλθεις καὶ στὸ σπίτι τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τοῦ

ἐκ τῶν δεξιῶν σου παραστάσεως μετὰ τῶν ἀγίων σου· εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, τῶν ἀδελφῶν σου λειτουργῶν καὶ ἀχράντων Δυνάμεων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος σοὶ εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Δ' (τοῦ αὐτοῦ)

Οὐκ εἰμι ἰκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐπειδὴ βούλει σύ, ὡς φιλόφρονος, οἰκεῖν ἐν ἐμοί, θαρρῶν προσέρχομαι. Κελεύεις, ἀναπετάσῃς τὰς πύλας, ἃς σὺ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχῃ μετὰ φιλοφροσύνης, ὡς πέφυκας· εἰσέρχῃ καὶ φωτίζεις τὸν ἐσκοτισμένον μου λογισμὸν. Πιστεύω ὡς τοῦτο ποιήσεις· οὐ γὰρ Πόρνην προσελθοῦσάν σοι μετὰ δακρύων ἀπέφυγες, οὐδὲ Τελώνην ἀπεβάλου μετανοήσαντα, οὐδὲ Ληστήν ἐπιγνόντα τὴν βασιλείαν σου ἀπεδίωξας, οὐδὲ Διώκτην μετανοήσαντα κατέλιπες, ὃ ἦν· ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ τῆς μετανοίας προσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ τῶν σῶν φίλων κατέταξας, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐλογημένος πάντοτε, νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ε' (τοῦ αὐτοῦ)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου, ἄνευ, ἄφες, ἰλάσθητι καὶ συγχώρησόν μοι, τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀχρεῖ καὶ ἀναξίῳ δούλῳ σου, τὰ πταίσματα καὶ πλημμελήματα καὶ παραπτώματά μου, ὅσα σοὶ ἐκ νεότητός μου μέχρι τῆς παρουσίας ἡμέρας καὶ ὥρας ἤμαρτον, εἴτε ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, εἴτε ἐν λόγοις ἢ ἔργοις ἢ ἐνθυμήμασιν ἢ διανοήμασι καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ πάσαις μοι ταῖς αἰσθήσεσι. Καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῆς ἀσπόρως κυρησάσης σε παναχράντου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Μητρὸς σου, τῆς μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος καὶ προστασίας καὶ σωτηρίας μου, καταξιώσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων καὶ ἀθανάτων καὶ ζωοποιῶν καὶ φρικτῶν Μυστηρίων σου, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον· εἰς ἁγιασμὸν καὶ φωτισμὸν καὶ ῥώμην καὶ ἴσιν καὶ ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ εἰς ἐξάλειψιν καὶ παντελεῖ ἀφανισμόν τῶν πονηρῶν μου λογισμῶν καὶ ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων καὶ νυκτερινῶν φαντασιῶν τῶν σκοτεινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας

λεπροῦ (πνευματικὰ) καὶ ἁμαρτωλοῦ. καὶ ὅπως δὲν ἔδιωξες μακριὰ Σου τὴν ὅμοια μὲ μένα, ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, ἁμαρτωλὴ γυναῖκα, ὅταν ἦρθε κοντὰ Σου καὶ σὲ ἄγγιξε, ἔτσι λυπήσου κι ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ, τώρα πού σὲ πλησιάζω καὶ σὲ ἀγγίζω. καὶ ὅπως δὲ σιχάθηκες τὸ ἀκάθαρτο (ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες) καὶ ρυπαρὸ τῆς στόμα πού Σὲ φιλοῦσε, οὔτε καὶ τὸ δικό μου στόμα νὰ σιχαθεῖς πού εἶναι πιὸ ἀκάθαρτο καὶ πιὸ ρυπαρὸ ἀπὸ τὸ δικό της, οὔτε τὰ βρώμικα καὶ σιχαμερὰ καὶ ἀσεβῆ χεῖλη μου, οὔτε καὶ τὴν πιὸ ἀκάθαρη γλῶσσα μου. Ἀλλὰ ἃς μοῦ γίνῃ τὸ πανάγιό Σου Σῶμα καὶ τὸ πολύτιμο Αἷμα Σου ἄνθρακας (φωτιὰ), πού θὰ μὲ ἀγιάσει, θὰ μὲ φωτίσει καὶ θὰ δυναμώσει (τὴν ἀδύναμη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία) ταπεινὴ μου ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου· πού θὰ μὲ ἀνακουφίσει ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν καὶ θὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε διαβολικῆς ἐνέργειας· πού θὰ διώξῃ ἀπὸ μένα κάθε πονηρὴ συνήθεια καὶ θὰ μὲ ἐμποδίσει νὰ ὑποκυψῶ ξανά σ' αὐτὴν· πού θὰ ἀπονεκρώσει τὰ πάθη μου· πού θὰ μὲ παρακινήσει στὴν πρόθυμη ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν Σου· πού θὰ μοῦ προσθέσῃ ἀπὸ τῆς θεῖας Σου Χάρης καὶ θὰ μὲ κάνει μέτοχο τῆς βασιλείας Σου. Γιατί, Χριστέ, ὁ Θεὸς μου, προσέρχομαι σ' Ἐσένα (γιὰ νὰ κοινωνήσω) ὄχι καταφρονώντας τὰ τίμια Δῶρα Σου, ἀλλὰ γιατί προσβλέπω μὲ θάρρος στὴν ἀνέκφραστη ἀγάπη Σου, καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνω ὑποχέριον τοῦ νοητοῦ λύκου (τοῦ διαβόλου) μένοντας γιὰ πολὺ καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν Κοινωνία τῶν Μυστηρίων Σου. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ Δέσποτα Κύριε, Σὺ πού εἶσαι ὁ μόνος πραγματικὰ Ἅγιος, ἀγίασέ μου τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, τὰ νεφρὰ καὶ ὅλα τὰ σπλάγχνα μου, καὶ ὀλόκληρον ἀνανέωσέ με καὶ ρίξωσε τὸ θεῖο φόβος Σου βαθιὰ στὰ μέλη μου γιὰ νὰ εἶναι ὁ ἁγιασμός Σου σὲ μένα παντοτινός. καὶ γίνε μου βοηθός καὶ προστάτης κυβερνώντας με εἰρήνῃ τὴ ζωὴ μου καὶ ἀξιωνόντας με νὰ σταθῶ (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) στὰ δεξιὰ Σου μαζί με τοὺς Ἁγίους Σου, μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τὶς πρεσβείες τῆς Παναχράντου Σου Μητέρας, τῶν Ἀσωμάτων Ἀγγελικῶν Δυνάμεων καὶ ὅλων Σου τῶν Ἁγίων πού σὲ ἔχουν εὐαρεστήσει διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχή 4η. Τοῦ ἰδίου.

Δὲν εἶμαι ἰκανός Δέσποτα Κύριε, γιὰ νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ κατοικήσεις κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῆς ψυχῆς μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ Ἐσὺ, ὡς Φιλόφρονος, θέλεις νὰ κατοικήσεις μέσα μου, γι' αὐτὸ κι ἐγὼ μὲ θάρρος προσέρχομαι (νὰ κοινωνήσω). Μὲ προσκαλεῖς ν' ἀνοίξω διάπλατα τὶς πύλες (τῆς ψυχῆς μου), πού Ἐσὺ μόνος δημιούργησες καὶ εἰσέρχεσαι μὲ πολλὴ ἀγάπη, ὅπως ἀρμόζει στὴ θεῖα Σου Φύση. Εἰσέρχεσαι καὶ φωτίζεις τὴ σκοτισμένη μου σκέψη. Πιστεύω ὅτι καὶ τώρα θὰ τὸ κάνεις. Γιατί οὔτε τὴν Πόρνην, πού σὲ πλησίασε μὲ δάκρυα (μετανοίας), ἀπέφυγες, οὔτε ἀπομάκρυνες ἀπὸ κοντὰ Σου τὸν μετανοημένο Τελώνη, οὔτε τὸ Ληστήν, ὅταν (σὲ

τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ζ΄ (Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ)

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μόνος ἔχων ἐξουσίαν ἀνθρώποις ἀφιέναι ἁμαρτίας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, πάριδέ μου πάντα τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ πταίσματα, καὶ ἀξιῶσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν θείων καὶ ἐνδόξων καὶ ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου Μυστηρίων, μὴ εἰς κόλασιν, μὴ εἰς προσθήκην ἁμαρτιῶν, ἀλλ' εἰς καθαρισμόν καὶ ἀγιασμόν καὶ ἀρχαβῶνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας· εἰς τεῖχος καὶ βοήθειαν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἐναντίων καὶ εἰς ἐξάλειψιν τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν καὶ φιλανθρωπίας, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ζ΄ (Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου)

Ἐκ τῶν θείων ἐρωτήσεων τῆς ἁγίας Μεταλήψεως

Ἀπὸ ὀυπαρῶν χειλέων,
ἀπὸ βδελυρᾶς καρδίας,
ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώττης,
ἐκ ψυχῆς ἐρρύπωμένης,
δέξαι δέησιν, Χριστέ μου
καὶ μὴ παρῳσάμενός μου,
μὴ τοὺς λόγους, μὴ τοὺς τρόπους,
μηδὲ τὴν ἀναισχυντίαν,
δός μοι παρῳρησία λέγειν,
ἃ βεβούλευμαι, Χριστέ μου,
μᾶλλον δὲ καὶ δίδαξόν με,
τί με δεῖ ποιεῖν καὶ λέγειν.

Ἦμαρτον ὑπὲρ τὴν Πόρνην
ἢ, μαθοῦσα ποῦ κατάγεις,
μύρον ἐξωνησαμένη,
ἦλθε τολμηρῶς ἀλεῖψαι,
σοῦ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ μου,
τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.

Ὡς ἐκείνην οὐκ ἀπώσω,
προσελθοῦσαν ἐκ καρδίας,
μηδ' ἐμὲ βδελύξῃ, Λόγε,
σοὺς δὲ πάρασχέ μοι πόδας
καὶ κρατῆσαι καὶ φιλῆσαι,
καὶ τῷ ῥείθρῳ τῶν δακρῶν,
ὡς πολυτιμῆτῳ μύρῳ,
τούτους τολμηρῶς ἀλεῖψαι.

Πλῦνόν με τοῖς δάκρυσί μου,

ὁμολόγησε καὶ) Σοῦ ζήτησε νὰ τὸν θυμηθεῖς στὴ βασιλείᾳ Σου, τὸν ἐδίωξες, οὔτε τὸν διώκτη Παῦλο τὸν ἐγκατέλειψες, ὅταν μετενόησε. Αντίθετα, ὅλους ὅσοι σὲ πλησίασαν μὲ εἰλικρινὴ μετάνοια τοὺς τοποθέτησες στὴν ομάδα τῶν φίλων Σου, Σὺ, πού εἶσαι ὁ μόνος εὐλογημένος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στὴν ἀπέραντη αἰωνιότητα.

Εὐχή 5η. Τοῦ ἰδίου.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου, λυπήσου με, ἐλέησέ με καὶ συγχώρεσε τὰ σφάλματα καὶ τὶς ἁμαρτίες μου, ἐμένα τοῦ ἄθλιου καὶ ἀνάξιου δούλου σου, ὅσα ἔχω κάνει ἀπὸ τὰ νεανικά μου χρόνια μέχρι τὴν παρούσα ἡμέρα καὶ ὥρα, εἴτε γνωρίζοντας ὅτι ἁμαρτάνω εἴτε ὄχι, εἴτε ἁμάρτησα μὲ λόγια εἴτε μὲ ἔργα, εἴτε μὲ σκέψεις καὶ λογισμοὺς καὶ ἐπιθυμίες, εἴτε μὲ ὄλες μου τὶς αἰσθήσεις. καὶ μὲ τὶς πρεσβείες (δεήσεις) ἐκείνης πού Σὲ γέννησε ὑπερφυσικὰ χωρὶς ἀνθρώπινη σπορά, τῆς Πάναγνης καὶ Αειπάρθενης Μαρίας, τῆς μητέρας Σου, πού εἶναι ἡ μοναδικὴ καὶ σίγουρη ἐλπίδα, ἡ προστασία καὶ σωτηρία μου, ἀξιῶσέ με χωρὶς κατάκριση νὰ μεταλάβω τὰ ἄχραντα καὶ ἀθάνατα καὶ ζωοποιὰ φρικτὰ Μυστήριά Σου, γιὰ νὰ συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες μου καὶ νὰ ἀποκτήσω τὴν αἰώνια ζωὴ· γιὰ νὰ φωτισθῶ καὶ νὰ λάβω δύναμη καὶ θεραπεία καὶ υγεία ψυχικὴ καὶ σωματικὴ· γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν καὶ ἀφανιστοῦν ἐντελῶς οἱ πονηροὶ λογισμοί μου, καὶ οἱ σκέψεις καὶ οἱ προλήψεις καὶ οἱ νυκτερινοὶ πειρασμοὶ πού μοῦ προκαλοῦν τὰ σκοτεινὰ καὶ πονηρὰ πνεύματα. Γιατί σὲ Σένα (Χριστέ μας) ἀνήκει ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση μαζί μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχή 6η. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, Σὺ πού ἔχεις, κατὰ μοναδικὸ τρόπο, τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖς τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ὄντας Ἄγαθός καὶ Φιλόανθρωπος, παρὰβλεψέ μου ὄλες τὶς ἁμαρτίες μου εἴτε τὶς διέπραξα ἐν γνώσει μου εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ μου, καὶ ἀξιῶσέ με χωρὶς κατάκριση νὰ μεταλάβω τὰ θεία καὶ ἔνδοξα καὶ ἄχραντα καὶ ζωοποιὰ Σου Μυστήρια, χωρὶς νὰ τιμωρηθῶ κι οὔτε νὰ προσθέσω ἄλλες ἁμαρτίες, ἀλλὰ γιὰ νὰ καθαρισθῶ καὶ νὰ ἀγιασθῶ καὶ νὰ λάβω ἔτσι τὸν ἀρχαβῶνα (τὴν πρόγευση) τῆς μελλοντικῆς ζωῆς καὶ βασιλείας Σου. Ἄς μοῦ γίνῃ ἀκόμη (ἡ θεία Κοινωνία) τεῖχος πού θὰ μὲ προστατεύσει καὶ βοήθειαν, κι ἄς κατατροπώσῃ τοὺς ἐχθρούς μου κι ἄς ἐξαλείψῃ τὶς πολλὲς μου ἁμαρτίες. Γιατί Ἐσὺ εἶσαι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς φιλανθρωπίας, καὶ Σένα δοξολογοῦμε μαζί μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

κάθαρον αὐτοῖς με, Λόγε,
ἄφες καὶ τὰ πταισμάτά μου,
καὶ συγγνώμην πάρασκέ μοι.

Οἶδας τῶν κακῶν τὸ πλῆθος,
οἶδας καὶ τὰ τραύματά μου
καὶ τοὺς μώλωπας ὀρᾶς μου
ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδας
καὶ τὴν προθυμίαν βλέπεις
καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἀκούεις.

Οὐ λανθάνει σε, Θεέ μου,
ποιητά μου, λυτρωτά μου,
οὐδὲ σταλαγμὸς δακρῶν,
οὐδὲ σταλαγμοῦ τι μέρος.

Τὸ μὲν ἀκατέργαστόν μου
ἔγνωσαν οἱ ὀφθαλμοί σου
ἐπὶ τὸ βιβλίον δέ σου,
καὶ τὰ μήπω πεπραγμένα,
γεγραμμένα σοι τυγχάνει.

Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου,
ἴδε μου τὸν κόπον, ὅσος!
καὶ τὰς ἀμαρτίας πάσας
ἄφες μοι, Θεὲ τῶν ὄλων,
ἵνα καθαρᾷ καρδίᾳ,
περιτρόμφῃ διανοίᾳ
καὶ ψυχῇ συντετριμμένῃ,
τῶν ἀχράντων σου μετάσχω
καὶ πανάγων μυστηρίων,
οἷς ζωοῦται καὶ θεοῦται
πᾶς ὁ τρώγων σε καὶ πίνων
ἐξ εἰλικρινοῦς καρδιάς.

Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτά μου
Πᾶς ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα,
πίνων δέ μου καὶ τὸ Αἷμα,
ἐν ἐμοὶ μὲν οὗτος μένει,
ἐν αὐτῷ δ' ἐγὼ τυγχάνω.

Ἀληθὴς ὁ λόγος πάντως
τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.
Τῶν γὰρ θείων ὁ μετέχων
καὶ θεοποιῶν χαρίτων,
οὐ μὲνουν, οὐκ ἔστι μόνος,
ἀλλὰ μετὰ σοῦ, Χριστέ μου,
τοῦ φωτὸς τοῦ τρισηλίου,
τοῦ φωτίζοντος τὸν κόσμον.

Ἴνα γοῦν μὴ μόνος μένω
δίχα σου τοῦ Ζωοδότου,
τῆς πνοῆς μου, τῆς ζωῆς μου,
τοῦ ἀγαλλιάματός μου,
τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας,
διὰ τοῦτό σοι προσήλθον,
ὡς ὀρᾶς μετὰ δακρῶν

Εὐχή 7η. Συμεών, τοῦ Νέου Θεολόγου.

Ἀπὸ χεῖλη λερωμένα
καὶ ἀκάθαρτη καρδιά,
ἀπὸ γλώσσα μολυσμένη
καὶ ψυχὴ βρομερὴ,
δέξου, Χριστέ μου, τὴν παράκλησή μου.

Καὶ δίχως νὰ μὲ ἀποδιώξεις
γιά τοὺς ἄσχημους λόγους καὶ τρόπους μου
καὶ γιὰ τὴν ἀδιαντροπία μου,
βοήθησέ με νὰ πῶ μὲ θάρρος
ὅσα σκέπτομαι, Χριστέ μου·
Καλύτερα ὅμως δίδαξέ με
τί νὰ πράττω καὶ νὰ λέγω.

Ἀμάρτησα πιὸ πολὺ κι ἀπὸ τὴν πόρνη,
ἢ ὅποια, σὰν ἔμαθε ποῦ μένεις,
ἀγοράζοντας τὸ μύρο,
ἦλθε μὲ τόλμη γιὰ ν' ἀλείψει
τὰ δικά Σου πόδια, τοῦ Χριστοῦ μου,
τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.

Κι ὅπως δὲ σιχάθηκες ἐκεῖνη
ποῦ προσήλθε ἀπ' τὴν καρδιά της,
οὔτε κι ἐμένα, Λόγε, νὰ μὲ σιχαθεῖς.

Δῶσ' μου τὰ δικά Σου πόδια
νὰ κρατήσω καὶ φιλήσω,
καὶ μὲ ποταμοὺς δακρῶν,
σὰν τὸ ἀκριβότερο μύρο,
νὰ ῥθω τολμηρὰ ν' ἀλείψω.

Πλύνε με μὲ τὰ δάκρυά μου,
Λόγε, καὶ μ' αὐτὰ καθάρισέ με.

Ἄφησε καὶ τὶς ἀμαρτίες μου
καὶ συγχώρεσέ με.

Σὺ γνωρίζεις τὶς πολλὰς μου ἀνομίες,
γνωρίζεις καὶ τὰ τραύματά μου,
βλέπεις καὶ τὶς πληγές μου·
ἀλλὰ, ὅμως, καὶ τὴν πίστη μου γνωρίζεις
καὶ τὴν προθυμία βλέπεις
καὶ τοὺς στεναγμοὺς μου ἀκούεις.

Τίποτε δὲ σοῦ μένει κρυφόν, Θεέ μου,
πλάστη μου καὶ λυτρωτή μου,
οὔτε σταγόνα ἀπ' τὰ δάκρυά μου
οὔτε καὶ μέρος ἀπ' τὴ σταγόνα.

Ἀπὸ τότε ποῦ ἤμουν ἔμβρυο
μὲ γνωρίζουν οἱ ὀφθαλμοί Σου,
καὶ στὸ βιβλίον Σου
αὐτὰ ποῦ ἀκόμη δὲν ἔχω πράξει
ἔχουν γραφεῖ ἀπὸ Σένα.

Δὲς τὴν ταπεινώσή μου,

καὶ ψυχῆς συντετριμμένης,
λύτρον τῶν ἑμῶν πταισμάτων
ἱκετεύων τοῦ λαβεῖν με,
καὶ τῶν σῶν ζωοπαρόχων
καὶ ἀμέμπτων μυστηρίων
μετασχεῖν ἀκατακρίτως,
ἵνα μείνης, καθὼς εἶπας,
μετ' ἑμοῦ τοῦ τρισαθλίου·
ἵνα μή, χωρὶς εὐρῶν με
τῆς σῆς χάριτος, ὁ πλάνος,
ἀφαρπάσῃ με δολίως,
καὶ πλανήσας ἀπαγάγῃ
τῶν θεοποιῶν σου λόγων.

Διὰ τοῦτό σοι προσπίπτω
καὶ θερμῶς ἀναβοῶ σοι
Ὡς τὸν Ἄσωτον ἐδέξω,
καὶ τὴν Πόρνην προσελθοῦσαν,
οὕτω δέξαι με τὸν πόρνον
καὶ τὸν ἄσωτον, Οἰκτίρμον,
ἐν ψυχῇ συντετριμμένη
νῦν με προσερχόμενόν σοι.

Οἶδα, Σῶτερ, ὅτι ἄλλος,
ὡς ἐγώ, οὐκ ἔπταισέ σοι
οὐδὲ ἔπραξε τὰς πράξεις,
ἄς ἐγὼ κατειργασάμην.

Ἀλλὰ τοῦτο πάλιν οἶδα,
ὡς οὐ μέγεθος πταισμάτων,
οὐχ ἁμαρτημάτων πληθος,
ὑπερβαίνει τοῦ Θεοῦ μου
τὴν πολλὴν μακροθυμίαν,
καὶ φιλανθρωπίαν ἄκραν·
ἀλλ' ἐλαίω συμπαθείας,
τοὺς θερμῶς μετανοοῦντας,
καὶ καθαίρεις καὶ λαμπρύνεις
καὶ φωτὸς ποιεῖς μετόχους,
κοινωνοὺς Θεότητός σου
ἐργαζόμενος ἀφθόνως·
καί, τὸ ξένον καὶ ἀγγέλοις
καὶ ἀνθρώπων διανοίαις,
ὀμιλεῖς αὐτοῖς πολλάκις,
ὥσπερ φίλοις σου γνησίοις.

Ταῦτα τολμηρὸν ποιεῖ με,
ταῦτά με πτεροῖ, Χριστέ μου·
καὶ θαρῶν ταῖς σαῖς πλουσίαις
πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαις,
χαίρων τε καὶ τρέμων ἅμα,
τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνω,
χόρτος ὢν καὶ ξένον θαῦμα!
δροσιζόμενος ἀφράστως
ὥσπεροῦν ἡ βᾶτος πάλαι,
ἡ ἀφλέκτως καιομένη.

Τοίνυν εὐχαρίστῳ γνώμῃ,

δὲς καὶ τὴ μεγάλη προσπάθειά μου,
καὶ τὶς ἁμαρτίες μου ὅλες
συγχώρεσέ τες Θεὲ τῶν ὅλων.
Γιὰ νὰ μπορῶ μὲ καθαρὴ καρδιά,
μὲ συνειδητοποιημένη σκέψη
καὶ μὲ ψυχὴ ταπεινωμένη
νὰ μεταλάβω τῶν ἀχράντων
καὶ ἀγίων Σου Μυστηρίων,
μὲ τὰ ὅποια ζωοποιεῖται καὶ θεώνεται
καθένας ποὺ τρώγει τὴ Σάρκα Σου
καὶ πίνει τὸ αἷμα Σου
μὲ συναίσθηση καὶ ταπεινὴ καρδιά.

Γιατὶ Ἐσὺ εἶπες, Δέσποτά μου,
ὅποιος τρώει τὴ Σάρκα μου
καὶ πίνει τὸ Αἷμα μου,
μέσα μου αὐτὸς θὰ μένει
μέσα του κι ἐγὼ θὰ μένω.

Καὶ τὰ λόγια Σου εἶναι ἀλήθεια,
Δέσποτα καὶ Θεέ μου.
Γιατὶ ὅποιος μετέχει στὰ θεῖα Σου Μυστήρια
καὶ στὴ θεοποιό Σου Χάρη,
μόνος πιά ποτὲ δὲ μένει,
ἀλλὰ μαζί Σου Χριστέ μου,
ποὺ 'σαι ὁ φωτεινότετος Ἥλιος
ποὺ φωτίζει τὴν οἰκουμένη.

Γιὰ νὰ μὴ μένω, ἐπομένως, μονάχος
χωρὶς Ἐσένα τὸν Ζωοδότη,
ποὺ 'σαι ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ ζωὴ μου
καὶ ἡ ἀγαλλίασή μου
καὶ τοῦ κόσμου ἡ σωτηρία.
Γι' αὐτὸ καὶ Σὲ πλησιάζω,
ὅπως βλέπεις, μὲ δάκρυα,
μὲ ψυχὴ ταπεινωμένη,
λύτρα τῶν ἁμαρτιῶν μου
ἱκετεύοντας νὰ μοῦ δώσεις
καὶ τὰ δικά Σου ζωηφόρα
καὶ πανάχραντα Μυστήρια
νὰ μὲ ἀξιώσεις χωρὶς κατάκριση νὰ λάβω,
γιὰ νὰ μένεις, ὅπως εἶπες,
μαζὶ μ' ἐμένα τὸν τρισάθλιο·
γιὰ νὰ μή, -ἀφοῦ μὲ βρεῖ ὁ πλάνος (ὁ διάβολος)
χωρὶς νὰ μὲ σκεπάζει ἡ Χάρη Σου-,
μπορέσει νὰ μ' ἀρπάξει μὲ δόλο
καὶ ἀφοῦ μὲ πλανήσει, νὰ μὲ ἀπομακρύνει
ἀπὸ τὰ θεοποιά Σου λόγια.

Γι' αὐτὸ προστά Σου πέφτω
καὶ θερμὰ παρακαλῶ Σε,
ὅπως δέκτηκες τὴ μετάνοια τοῦ Ἄσώτου
καὶ τὴν Πόρνην ποὺ προσῆλθε,
ἔτσι δέξου κι ἐμένα τὸν πόρνο
καὶ τὸν ἄσωτο, Φιλεύσπλαγχνε,
ποὺ μὲ ψυχὴ ταπεινωμένη
τώρα ἐνώπιόν Σου προσέρχομαι.

εὐχαρίστω δὲ καρδία,
εὐχαρίστοις μέλεσί μου,
τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σαρκός μου
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω
καὶ δοξάζω σε, Θεέ μου,
ὡς εὐλογημένον ὄντα
νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐχή Η' (Συμεὼν τοῦ Μεταφραστοῦ)

Ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος Κύριος, ὁ δι'
οἶκτον φιλανθρωπίας ἀνεκδιήγητον τὸ
ἡμέτερον ὄλον προσλαβόμενος φύραμα, ἐκ
τῶν ἀγνῶν καὶ παρθενικῶν αἱμάτων τῆς
ὑπερφυῶς κησάσης σε, Πνεύματος Θείου
ἐπελεύσει καὶ εὐδοκία Πατρὸς ἀϊδίου,
Χριστὲ Ἰησοῦ, σοφία Θεοῦ καὶ εἰρήνη καὶ
δύναμις· ὁ τῷ προσλήμματι σου τὰ ζωοποιῶ
καὶ σωτήρια πάθη καταδεξάμενος, τὸν
Σταυρόν, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, τὸν
θάνατον, νέκρωσόν μου τὰ ψυχοφθόρα
πάθη τοῦ σώματος. Ὁ τῇ ταφῇ σου τὰ τοῦ
ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, θάψον μου διὰ
τῶν ἀγαθῶν λογισμῶν τὰ πονηρὰ
διαβούλια, καὶ τὰ τῆς πονηρίας πνεύματα
διασκέδασον. Ὁ τῇ τριημέρῳ σου καὶ
ζωηφόρῳ Ἀναστάσει τὸν πεπτωκότα
προπάτορα ἀναστήσας, ἀνάστησόν με τῇ
ἀμαρτία κατολισθήσαντα, τρόπους μοι
μετανοίας ὑποτιθέμενος. Ὁ τῇ ἐνδόξῳ σου
Ἀναλήψει τῆς σαρκὸς θεώσας τὸ
πρόσλημα καὶ τοῦτο τῇ δεξιᾷ καθέδρα
τιμήσας τοῦ Πατρὸς, ἀξιώσόν με, διὰ τῆς
τῶν ἀγίων σου μυστηρίων μεταλήψεως, τῆς
δεξιᾶς μερίδος τῶν σφωζομένων τυχεῖν. Ὁ τῇ
ἐπιδημίᾳ τοῦ παρακλήτου Πνεύματος σκευὴ
τίμια τοὺς ἱερούς σου μαθητὰς
ἐργασάμενος, δοχεῖον καμὲ τῆς αὐτοῦ
ἀνάδειξον ἐπελεύσεως. Ὁ μέλλων πάλιν
ἔρχεσθαι κρῖναι τὴν οἰκουμένην ἐν
δικαιοσύνῃ, εὐδόκησον καμὲ προὑπαντήσαι
σοι ἐν νεφέλαις τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ μου
σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις σου· ἵνα ἀτελευτήτως
δοξολογῶ καὶ ἀνυμνῶ σε, σὺν τῷ ἀνάρχῳ
σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ
ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχή Θ' (Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ)

Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ σου παρέστηκα καὶ
τῶν δεινῶν λογισμῶν οὐκ ἀφίσταμαι, ἀλλὰ
σύ, Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ Τελώνην δικαιοῦσας καὶ
Χαναναίαν ἐλεήσας καὶ τῷ Ληστῇ
παραδείσου πύλας ἀνοίξας, ἀνοίξόν μοι τὰ
σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας σου καὶ δέξαι
με προσερχόμενον καὶ ἀπτόμενόν σου, ὡς

Τοῦτο γνωρίζω, Σωτήρα μου, ὅτι κανεὶς ἄλλος
δὲν ἀμάρτησε ἐνώπιόν Σου ὅπως ἐγώ,
οὔτε ἔπραξε τις ἀμαρτωλὲς πράξεις
ποῦ διέπραξα ἐγώ.

Ὅμως γνωρίζω πάλι καὶ τοῦτο·
πὼς κανένα μέγεθος ἀνομίας
καὶ πλήθος ἀμαρτιῶν,
δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσει τοῦ Θεοῦ μου
τὴν πολλὴ μακροθυμία
καὶ τὴ μεγάλη φιλανθρωπία.

Ἀντίθετα (ἢ φιλανθρωπία Σου) εἶναι λάδι συμπαθείας
μὲ τὸ ὅποιο ἐκείνους ποῦ μετανοοῦν εὐλικρινά,
τοὺς καθαρίζεις (ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας) καὶ τοὺς
λαμπρύνεις,
καθιστώντας τοὺς μετόχους τοῦ θεοῦ φωτός Σου
καὶ κοινωνοὺς τῆς Θεότητός Σου,
δίδοντάς τοὺς ἄφθονη τὴ Χάρη σου.
Καὶ τὸ παράξενο καὶ στῶν Ἀγγέλων
καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴ διάνοια,
ὁμιλεῖς μ' αὐτοὺς πολλὰς φορὰς
σὰν νὰ εἶναι πραγματικοὶ Σου φίλοι.

Ὅλα αὐτὰ (σκεπτόμενος), μὲ κάνουν τολμηρό,
ὅλα αὐτὰ μοῦ δίνουν φτερά, Χριστέ μου,
καὶ προσβλέποντας μὲ θάρρος στὶς ἄφθονες
πρὸς ἐμὰς εὐεργεσίες Σου,
χαίροντας καὶ τρέμοντας συνάμα
μεταλαμβάνω τῆς φωτιᾶς (τῶν Μυστηρίων),
κι ἐνῶ εἶμαι χορτάρι, ὧ τί παράδοξο θαῦμα,
δὲν καίγομαι, ἀλλὰ δροσίζομαι χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὸ
ἐξηγήσω,
ὅπως τότε ἡ βᾶτος (στὸ Μωυσῆ)
ποῦ ἐνῶ φλεγόταν, δὲν καιγόταν.

Γι' αὐτὰ, λοιπόν, μὲ διάθεση εὐχαριστίας,
εὐχαριστίας ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά μου,
ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ μέλη μου,
ἀπ' τὴν ψυχὴ κι ἀπ' τὸ σῶμα μου,
Σὲ προσκυνῶ, Σὲ ἐγκωμιάζω
καὶ Σὲ δοξάζω Θεέ μου,
γιατὶ εἶσαι εὐλογημένος
καὶ τώρα καὶ στοὺς αἰῶνες.

Εὐχή 8η. Συμεὼν τοῦ Μεταφραστῆ.

Ἐσύ, ὁ μόνος καθαρὸς (ἀναμάρτητος) καὶ ἀγνότατος
Κύριος, ποῦ γιὰ τὴν ἄπειρη φιλανθρωπία Σου ἔλαβες
ὀλόκληρη τὴ δική μας ἀνθρώπινη φύση ἀπὸ τὰ ἀγνὰ
καὶ παρθενικὰ αἵματα τῆς Παναγίας μας, ποῦ σὲ
κυοφόρησε μὲ τρόπο ὑπερφυσικό, μὲ τὴν θεία
ἐπέλευση καὶ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σύμφωνα μὲ
τὴ θέληση τοῦ αἰώνιου Θεοῦ Πατέρα Σου, Χριστὲ
Ἰησοῦ, ποῦ εἶσαι ἢ Σοφία τοῦ Θεοῦ, ἢ Εἰρήνη καὶ ἢ
Δύναμη, ποῦ καταδέχτηκες, μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση

τὴν Πόρνην καὶ τὴν Αἰμόρρουν· ἡ μὲν γὰρ, τοῦ κρασπέδου σου ἀψαμένη εὐχερῶς τὴν ἴασιν ἔλαβεν, ἡ δέ, τοὺς σοὺς ἀχράντους πόδας κρατήσασα, τὴν λύσιν τῶν ἁμαρτημάτων ἐκομίσατο. Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλεεινός, ὅλον τὸ Σῶμα τολμῶν δέξασθαι, μὴ καταφλεχθεῖν· ἀλλὰ δέξαι με, ὥσπερ ἐκείνας, καὶ φώτισόν μου τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καταφλέγων μου τὰ τῆς ἁμαρτίας ἐγκλήματα, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης σε καὶ τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ Ι' (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ. Ἔτι πιστεύω ὅτι τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἀχραντον Σῶμά σου καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ τίμιον Αἷμά σου. Δέομαι οὖν σου· Ἐλέησόν με καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ· καὶ ἀξιῶσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἀπερχόμενος δὲ μεταλαβεῖν, λέγε τοὺς παρόντας στίχους.

Συμῶν τοῦ Μεταφραστοῦ

Ἰδοὺ, βαδίζω πρὸς θεῖαν κοινωνίαν· Πλαστουργέ, μὴ φλέξης με τῇ μετουσίᾳ· πῦρ γὰρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγων. ἀλλ' οὖν κάθαρον ἐκ πάσης με κηλίδος.

Τὸ Τροπάριον·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ἀησιτῆς ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοὺς παρόντας στίχους·

Θεουργὸν Αἷμα φρίξον, ἄνθρωπε, βλέπων· ἀνθραξ γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀναξίους φλέγων· Θεοῦ τὸ Σῶμα καὶ θεοῖ με καὶ τρέφει· θεοῖ τὸ πνεῦμα, τὸν δὲ νοῦν τρέφει ξένως.

Τὰ τροπάρια ταῦτα·

Ἐθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας

ποῦ προσέλαβες, νὰ ὑποστῆς τὰ ζωοποιὰ καὶ σωτήρια Πάθη, τὸν Σταυρό, τὰ καρφιά στὰ χέρια καὶ τὰ πόδια Σου, τὴ λόγχη στὴν πλευρά Σου, καὶ τὸ θάνατο, θανάτωσέ μου τὰ πάθη ποῦ φθείρουν τὴν ψυχὴ μου ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα μου. Ἐσύ, ποῦ μὲ τὴν ταφὴ Σου κυριεψες τὸ βασίλειο τοῦ Ἄδη (τοῦ θανάτου), θάψε μου τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς μὲ τὴ δύναμη τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν λογισμῶν, καὶ διώξε μακριὰ μου τὰ πονηρὰ πνεύματα. Ἐσύ, ποῦ μὲ τὴν, μετὰ τρεῖς ἡμέρες, ζωηφόρο Ἀνάστασή Σου ἀνέστησες τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ, ποῦ πρῶτος ἔπεσε στὴν ἁμαρτία, καὶ μαζί μ' ἐκεῖνον ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνάστησε κι ἐμένα ποῦ κατρακύλησα μὲς στὴν ἁμαρτία, δείχνοντάς μου τρόπους γιὰ νὰ μετανοήσω. Ἐσύ, ποῦ μὲ τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψή Σου θέωσες τὴν ἀνθρώπινη φύση ποῦ προσέλαβες καὶ τὴν τίμησες μὲ τὸ νὰ καθίσεις στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα Σου, ἀξίωσέ με μὲ τὴ Μετάληψη τῶν ἁγίων Μυστηρίων Σου νὰ σταθῶ κι ἐγὼ στὰ δεξιὰ Σου μ' ὅλους ἐκείνους ποῦ θὰ σωθοῦν. Ἐσύ, ποῦ μὲ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος (κατὰ τὴν Πεντηκοστή), ἔκανες τοὺς ἱερούς Μαθητές Σου σκεύη πολύτιμα τῆς Χάριτος Του, ἀνάδειξε κι ἐμένα δοχεῖο κατάλληλο νὰ δεχτῶ τὴ Χάρη Του. Ἐσύ, Κύριε, ποῦ πρόκειται καὶ πάλι νὰ ἔλθεις (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) γιὰ νὰ κρίνεις μὲ ἀπόλυτη δικαιοσύνη τὴν οἰκουμένη, ἄφησε καὶ μένα νὰ Σὲ προῦπαντήσω, Πλάστη μου καὶ Δημιουργέ μου, πάνω στὰ σύννεφα μαζί μὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους, γιὰ νὰ Σὲ δοξάζω καὶ ὑμνολογῶ ἀσταμάτητα μαζί μὲ τὸν ἄναρχο Πατέρα Σου καὶ τὸ Πανάγιο καὶ Ἀγαθὸ καὶ Ζωοποιὸ Σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχὴ 9η. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἔχω σταθεῖ στὶς πόρτες τοῦ ναοῦ Σου, κι ὁμως ἀκόμη μὲ κυριεύουν οἱ πονηροὶ λογισμοί. Ἀλλὰ Ἐσύ, Χριστέ ὁ Θεός, ποῦ δικαίωσες τὸν Τελώνη καὶ ἐλέησες τὴ Χαναναία καὶ ἄνοιξες τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου στὸ Ἀησιτῆ, ἄνοιξε καὶ σὲ μένα τὴν ἀγκαλιὰ τῆς φιλανθρωπίας Σου καὶ δέξε με τώρα ποῦ προσέρχομαι νὰ μεταλάβω, ὅπως δέχτηκες τὴν Πόρνη καὶ τὴν Αἰμορροοῦσα γυναῖκα· γιατί ἡ Αἰμορροοῦσα μόλις ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός Σου, εὐκόλα θεραπεύτηκε· ἡ Πόρνη μὲ τὸ νὰ κρατήσῃ τὰ ἄχραντα πόδια Σου, ἔλαβε τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν της. Ἐγὼ, τώρα, ὁ ἐλεεινός ποῦ τολμῶ νὰ δεχτῶ ὀλόκληρο τὸ Σῶμα Σου, ἂς μὴν κατακαῶ. Ἀλλὰ δέξου με ὅπως δέχτηκες κι ἐκεῖνες, καὶ φώτισε τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου καταφλέγοντάς μου τὶς ἁμαρτίες. Μὲ τὶς προσευχὲς καὶ τὶς δεήσεις Ἐκείνης ποῦ Σὲ γέννησε χωρὶς ἀνθρώπινη σπορά, καὶ τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων (τῶν Ἀγγέλων). Γιατὶ εἶσαι εὐλογημένος, Κύριε, στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχὴ 10η. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

τῷ θεῷ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον πυρὶ
αὐτῷ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι
τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο
σκικρῶν μεγαλύνω, Ἀγαθέ, παρουσίας σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου, πῶς
εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; Ἐὰν γὰρ τολμήσω
συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με
ἐλέγχει ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος
ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων. Καθάρισον,
Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν
με, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τὴν παροῦσαν εὐχήν·

Δέσποτα φιλάνθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ
Θεός μου, μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο τὰ ἅγια
ταῦτα διὰ τὸ ἀνάξιον εἶναι με, ἀλλ' εἰς
κάθαρσιν καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ
σώματος, καὶ εἰς ἀρῶντων τῆς μελλούσης
ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἐμοὶ δὲ τῷ
προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστι
τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα τῆς
σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Υἱέ
Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ
τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ
φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ'
ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου,
Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Πιστεύω, Κύριε, ἀληθινὰ καὶ ὁμολογῶ ὅτι Ἐσὺ εἶσαι ὁ
Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ, πού ἦρθες στὸν
κόσμο γιὰ νὰ σώσεις τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πρῶτος τῶν
ὁποίων εἶμαι ἐγώ. Ἀκόμα πιστεύω πραγματικὰ ὅτι
αὐτὸ (πού πρόκειται νὰ κοινωνήσω) εἶναι τὸ ἄχραντο
Σῶμα Σου καὶ αὐτὸ τὸ τίμιον Αἷμα Σου. Σὲ παρακαλῶ,
λοιπόν, ἐλέησέ με καὶ συγχώρεσέ μου τὶς ἀμαρτίες
πού ἔχω διαπράξει εἴτε μὲ τὴ θέλησή μου εἴτε χωρὶς τῆ
θέλησής μου, εἴτε μὲ λόγια, εἴτε μὲ ἔργα, εἴτε
γνωρίζοντας ὅτι ἀμαρτάνω, εἴτε χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω·
καὶ ἀξίωσέ με νὰ κοινωνήσω χωρὶς κατάκριση τὰ
ἄχραντα Μυστήριά Σου γιὰ νὰ μοῦ συγχωρεθοῦν οἱ
ἀμαρτίες καὶ νὰ ἀποκτήσω τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἀμήν.

Τώρα πού πᾶς νὰ μεταλάβεις, λέγε τοὺς παρόντες στίχους πού ἔγραψε ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστής·

Νά, βαδίζω πρὸς τὴ θεία Κοινωνία.
Πλαστουργέ μου, μὴ μὲ κατακάψεις τὴν ὥρα πού θὰ
μεταλαμβάνω
Γνωρίζω πῶς εἶσαι φωτιά πού κατακαίει ὅσους ἀνάξια
κοινωνοῦν.
Ἀλλὰ Ἐσύ, Χριστέ μου, καθάρισέ με ἀπὸ τὰ στίγματα
τῶν ἀμαρτιῶν μου.

Μετὰ λέγε τὸ τροπάριον·

Στὸ Μυστικὸ Σου Δείπνο δέξου με σήμερα νὰ
συμμετάσχω, Υἱέ τοῦ Θεοῦ. Σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς
ἐχθρούς Σου δὲ θὰ μιλήσω γιὰ τὸ Μυστήριον τοῦτο·
οὔτε θὰ σοῦ δώσω φίλημα προδοσίας ὅπως ἔκανε ὁ
Ἰούδας. Ἀλλὰ ὅπως ὁ Ληστής πάνω στὸν σταυρὸ Σὲ
παρακαλῶ, θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔρθεις στὴ
Βασιλεία Σου.

Ἐπειτα τοὺς ἐπόμενους στίχους·

Ὡ ἄνθρωπε, φρίξε βλέποντας τὸ Αἷμα πού σὲ
θεοποιεῖ·
Γιατὶ εἶναι φωτιά πού κατακαίει τοὺς ἀνάξιους.
Τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ Σῶμα αὐτό, καὶ μὲ τρέφει
πνευματικὰ καὶ μὲ θεώνει.
Θεώνει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα μου, καὶ τρέφει τὸ νοῦ
μου μὲ τρόπο παράδοξο.

Καὶ τα τροπάρια·

Μὲ μεγάλη ἐπιθυμία μ' ἔκανες νὰ ῥθῶ κοντά Σου,
Χριστέ μου, καὶ μοῦ ἄλλαξες τὴ ζωὴ μὲ τὴ θεία Σου
ἀγάπη. Κατάκαψε, λοιπόν, μὲ πνευματικὴ φωτιά τὶς
ἀμαρτίες μου καὶ ἀξίωσέ με νὰ γεμίσει ἡ ψυχὴ μου
ἀπὸ τὴ δικὴ Σου ἀπόλαυση καὶ εὐτυχία, ὥστε μὲ
ἀγαλλίαση νὰ δοξολογῶ, Ἀγαθέ, καὶ τὴν πρώτη καὶ τὴ
δευτέρα παρουσία Σου.

Μὲς στὴ λαμπρὴ (πνευματικὴ) πανήγυρη τῶν Ἁγίων
Σου, πῶς θὰ εἰσέλθω ἐγώ ὁ ἀνάξιος; Γιατί, ἂν τολμήσω
νὰ εἰσέλθω μαζί τους στὸ γάμο, τὸ ἔνδυμα (τῆς ψυχῆς

μου) με ἐλέγχει, ὄντας ἀκατάλληλο (ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας) γιὰ τὸ γάμο, καὶ δέσμιος θὰ διωχθῶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Γι' αὐτό, Κύριε, καθάρισε τὸ ρύπο τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσε με ὡς φιλόνητος.

Καὶ τὴν παρούσα εὐχή·

Δέσποτα φιλόνητος, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ἄς μὴν μοῦ προξενήσει ἡ θεία Μετάληψη καταδίκη, ἐπειδὴ εἶμαι ἀνάξιος. Ἀντίθετα, ἄς καθάρσει καὶ ἀγιάσει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, κι ἄς μοῦ δοθεῖ ὡς ἀρραβῶνας (πρόγευση) τῆς μελλοντικῆς Σου ζωῆς καὶ βασιλείας. Γιατί γιὰ μένα αὐτὸ εἶναι τὸ ὑψιστὸ ἀγαθόν, νὰ βρισκομαι κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ στὸν Κύριο νὰ ἀναθέτω τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλι·

Στὸ Μυστικὸ Σου Δεῖπνο δέξου με σήμερα νὰ συμμετάσχω, Ὡς τοῦ Θεοῦ. Σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς Σου δὲ θὰ μιλήσω γιὰ τὸ Μυστήριον τοῦτο· οὔτε θὰ σοῦ δώσω φίλημα προδοσίας ὅπως ἔκανε ὁ Ἰούδας. Ἀλλὰ ὅπως ὁ Ληστής πάνω στὸν σταυρὸ Σὲ παρακαλῶ, θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔρθεις στὴ Βασιλεία Σου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΗΨΙΝ

Στίχοι προτρεπτικοί·

Ἐπὶ δὲ τύχης τῆς καλῆς μετουσίᾳ τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν δωρημάτων, ὑμνησον εὐθύς, εὐχαρίστησον μέγα, καὶ τάδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς Θεῷ λέγε· Δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός!

Καὶ ἀμέσως τὰς ἐπομένους εὐχαριστηρίου Εὐχάς·

Ἀνωθύμου.

Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἀπώσω με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ κοινωνόν με γενέσθαι τῶν ἁγιασμάτων σου κατηξίωσας. Εὐχαριστῶ σοι, ὅτι με τὸν ἀνάξιον μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων σου καὶ ἐπουρανίων δωρεῶν κατηξίωσας. Ἀλλὰ, Δέσποτα φιλόνητος, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόν τε καὶ ἀναστὰς καὶ χαρισάμενος ἡμῖν τὰ φρικτὰ ταῦτα καὶ ζωοποιὰ σου Μυστήρια, ἐπ' εὐεργεσία καὶ ἁγιασμῶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, δὸς γενέσθαι ταῦτα κάμοι εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς ἀποτροπὴν παντός ἐναντίου,

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Στίχοι προτρεπτικοί.

Ὅταν ἀξιωθείς νὰ κοινωνήσεις τὰ ζωοποιὰ Μυστικά Δῶρα δοξολόγησε ἀμέσως, εὐχαρίστησε πολὺ καὶ με θερμὴ ψυχῆς λέγε στὸ Θεόν· Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μου, Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μου, Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μου.

Κι ἔπειτα τὶς ἐπόμενες εὐχαριστηρίου εὐχές·

Ἀνωθύμου.

Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε καὶ Θεέ μου, γιατί δὲν με ἔδιωξες τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ με ἀξίωσες νὰ κοινωνήσω τὰ Ἅγια Σου. Σ' εὐχαριστῶ, γιατί με ἀξίωσες, ἐμένα τὸν ἀνάξιο, νὰ μεταλάβω τὰ ἀχράντα καὶ ἐπουράνια Δῶρα Σου. Ἀλλὰ, Δέσποτα φιλόνητος, Σὺ ποὺ πέθανες πάνω στὸ Σταυρὸ καὶ ἀναστήθηκες καὶ μᾶς χάρισες αὐτὰ τὰ φρικτὰ καὶ ζωοποιὰ Σου Μυστήρια ὡς εὐεργεσία καὶ ἁγιασμὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, κάμε ὥστε νὰ γίνουν αὐτὰ (τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Σου) σ' ἐμένα θεραπεία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου· νὰ διώξουν μακριὰ μου κάθε ἐχθρό, νὰ φωτίσουν τὰ μάτια τῆς καρδιάς μου, νὰ εἰρηνεύσουν τὶς ψυχικὲς μου δυνάμεις, νὰ καταστήσουν ἀκλόνητη τὴν πίστη μου· νὰ μοῦ χαρίσουν ἀγάπη ἀνιδιοτελή, πλησμονὴ σοφίας, δύναμη πρὸς ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν Σου, γιὰ νὰ γίνομαι δέκτης τῆς Χάρης Σου καὶ σιγὰ σιγὰ μέλος

εἰς φωτισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας μου, εἰς εἰρήνην τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων, εἰς πίστιν ἀκαταίσχυτον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον, εἰς πλησμονὴν σοφίας, εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου, εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος καὶ τῆς σῆς βασιλείας οἰκείωσιν· ἵνα ἐν τῷ ἁγιασμῷ σου δι' αὐτῶν φυλαττόμενος, τῆς σῆς χάριτος μνημονεύω διὰ παντός καὶ μηκέτι ἑμαυτῷ ζῶ, ἀλλὰ σοὶ τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ εὐεργέτῃ. Καὶ οὕτω τοῦ τῆδε βίου ἀπάρας ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, εἰς τὴν ἀίδιον καταντήσω ἀνάπαυσιν, ἔνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄρῳητον. Σὺ γὰρ εἶ τὸ ὄντως ἐφετὸν καὶ ἡ ἀνέκφραστος εὐφροσύνη τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὲ ὕμνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Μεγάλου Βασιλείου

Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεὺ τῶν αἰῶνων καὶ δημιουργὲ τῶν ἀπάντων, εὐχαριστῶ σοὶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς παρέσχου μοι ἀγαθοῖς, καὶ ἐπὶ τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου μυστηρίων. Δέομαι οὖν σου, ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου καὶ ἐν τῇ τῶν πτερυγῶν σου σκιᾷ· καὶ δώρησαι μοι ἐν καθαρῷ συνειδότη, μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, ἐπαξίως μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ, ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ

Ὁ δούς τροφήν μοι σάρκα σὴν ἐκουσίως, ὁ πῦρ ὑπάρχων καὶ φλέγων ἀναξίους, μὴ δὴ καταφλέξης με, μὴ Πλαστοργέ μου· μᾶλλον δῖελθε πρὸς μελῶν μου συνθέσεις, εἰς πάντα ἀρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδιάν· φλέξον δ' ἀκάνθας τῶν ὅλων μου πταισμάτων.

Ψυχὴν κάθαρον, ἀγίασον τὰς φρένας· τὰς ἰγνύας στήριξον ὀστέοις ἅμα· αἰσθήσεων φώτισον ἀπλήν πεντάδα· ὅλον με τῷ σῷ συγκαθήλωσον φόβῳ.

Ἀεὶ σκέπε, φρούρει τε καὶ φύλαττέ με ἐκ παντός ἔργου καὶ λόγου ψυχοφθόρου.

τῆς Βασιλείας Σου. Κι ἔτσι ἁγιασμένος καὶ μὲ τὴ φύλαξιν ποὺ θὰ μοῦ παρέχει (ἡ Χάρη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων Σου), νὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὶς εὐεργεσίες Σου, καὶ νὰ μὴ ζῶ πιά γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ γιὰ Σένα, τὸν Δεσπότη καὶ Εὐεργέτη μου. Κι ἔτσι, ὅταν πιά φύγω ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς, νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ἀνάπαυση κοντὰ Σου, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει μονίμως ἡ ἑορταστικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ ἀτέλειωτη εὐχαρίστηση ἐκείνων ποὺ ἀντικρίζουν τὴν ἀνέκφραστη ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου Σου. Γιατί Ἐσὺ εἶσαι, Χριστέ μας καὶ Θεέ μας, ἡ πιὸ γλυκιὰ ἐπιθυμία καὶ προσδοκία, καὶ ἡ ἀνέκφραστη εὐφροσύνη ἐκείνων ποὺ Σὲ ἀγαποῦν, γι' αὐτὸ καὶ Σὲ δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίση στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, Βασιλιὰ αἰώνιε καὶ Δημιουργὲ τῶν πάντων, Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ποὺ μοῦ χάρισες, καὶ γιὰ τὴ Μετάληψη τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων Σου. Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, Ἀγαθὲ καὶ Φιλόανθρωπε, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη Σου καὶ στή σκιὰ τῶν φτερῶν (προστασίας) Σου καὶ δώρησέ μου, μὲ καθαρὴ συνειδηση, μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοή, νὰ μετέχω ἀξίως στὰ Ἅγια Μυστήρια, γιὰ νὰ μοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες καὶ νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ζωὴ. Γιατί, Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ· κι Ἐκεῖνος ποὺ δωρίζει στοὺς ἀνθρώπους κάθε ἀγαθό. Γι' αὐτὸ καὶ Σὲ δοξάζουμε μαζὶ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Συμεῶν τοῦ Μεταφραστῆ.

Ἐσὺ ποὺ μοῦ ἔδωσες μὲ τὴ θέλησή Σου τὴ σάρκα Σου γιὰ τροφή μου, Ποῦ 'σαι φωτιὰ καὶ καῖς τοὺς ἀναξίους, μὴ μὲ κατακάψεις, Πλαστοργέ μου, ἀλλὰ πέραν μέσα ἀπ' τὶς ἐνώσεις τῶν μελῶν μου, στὶς κλειδώσεις, τὰ νεφρὰ καὶ τὴν καρδιά μου. Κάψε τ' ἀγκάθια ὅλων μου τῶν παραπτωμάτων.

Καθάρισέ μου τὴν ψυχὴ, ἀγίασε τὸ νοῦ μου, στήριξε τὰ πόδια μου κι ὅλα τὰ κόκκαλά μου· φώτισε καὶ τὶς πέντες αἰσθήσεις μου, καθήλωσέ με ὀλόκληρο στὸ φόβο Σου.

Πάντα σκέπαζέ με, προστάτευε καὶ φύλασέ με ἀπὸ κάθε ἔργο καὶ λόγο ψυχοφθόρο.

Κράτα με ἀγνὸ καὶ καθαρὸ κι ὁδήγησέ με· ὁμόρφυνε, συνέτιζε καὶ φώτιζε με. Ἀνάδειξέ με κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος μόνο· κι ὄχι κατοικητήριο τῆς ἁμαρτίας· ὥστε ὡς δικό Σου κατοικητήριο, ἀφοῦ τὴν θεία

Άγνιζε και κάθαρε και ρύθμιζε με·
κάλλυνε, συνέτιζε και φώτιζε με·
δειξόν με σὸν σκῆνωμα Πνεύματος μόνου,
και μηκέτι σκῆνωμα τῆς ἁμαρτίας·
ἴν' ὡς σὸν οἶκον εἰσόδω κοινωνίας,
ὡς πῦρ με φεύγη πᾶς κακοῦργος, πᾶν
πάθος.

Πρέσβεις φέρω σοι πάντας ἡγιασμένους,
τὰς ταξιαρχίας τε τῶν Ἀσωμάτων,
τὸν Πρόδρομόν σου, τοὺς σοφοὺς
Ἀποστόλους,
πρὸς τοῖς δε σὴν ἄχραντον ἀγνήν Μητέρα·
ὦν τὰς λιτάς, εὐσπλαγχνε, δέξαι, Χριστέ
μου,
και φωτὸς παῖδα τὸν σὸν ἔργασαι λάτριν.

Σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἁγιασμός και μόνος
ἡμῶν, ἀγαθέ, τῶν ψυχῶν και λαμπρότης·
και σοὶ πρεπόντως, ὡς Θεῶ και Δεσπότη,
δόξαν ἅπαντες πέμπομεν καθ' ἡμέραν.

Ἀωνύμου

Τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεὸς ἡμῶν, γένοιτό μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον,
και τὸ Αἷμά σου τὸ τίμιον εἰς ἄφειν
ἁμαρτιῶν. Γένοιτο δέ μοι ἡ εὐχαριστία αὐτή
εἰς χαράν, υγείαν και εὐφροσύνην· και ἐν τῇ
φοβεῶ και δευτέρῃ ἐλεύσει σου ἀξιῶσόν με
τὸν ἁμαρτωλὸν στήναι ἐκ δεξιῶν τῆς σῆς
δόξης, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου
Μητρός, και πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ἀωνύμου

Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε, τὸ φῶς τῆς
ἐσκοτισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίς, ἡ σκέπη,
ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλλιάμά
μου, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἠξίωσάς με τὸν
ἀνάξιον κοινωνὸν γενέσθαι τοῦ ἀχράντου
Σώματος και τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Υἱοῦ
σου. Ἀλλ' ἡ τεκοῦσα τὸ ἀληθινὸν φῶς,
φώτισόν μου τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς
καρδίας· ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας
κυήσασα, ζωοποίησόν με τὸν
τεθανατωμένον τῇ ἁμαρτίᾳ, ἡ τοῦ
ἐλεήμονος Θεοῦ φιλεύσπλαχνος Μήτηρ,
ἐλέησόν με, και δὸς κατάνυξιν και
συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου και ταπείνωσιν
ἐν τοῖς διανοήμασί μου, και ἀνάκλησιν ἐν
ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν λογισμῶν μου. Και
ἀξιῶσόν με, μέχρι τελευταίας μου
ἀναπνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τῶν
ἀχράντων Μυστηρίων τὸν ἁγιασμόν, εἰς

Κοινωνία θὰ ἔχω λάβει,
σὺν τῇ φωτιᾷ νὰ μὲ ἀποφεύγει κάθε κακοῦργος και
κάθε πάθος.

Σοῦ φέρνω πρεσβευτὲς ὅλους τοὺς ἁγίους,
τὶς ταξιαρχίας τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων,
τὸν Πρόδρομό Σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους,
και μαζί μ' ἐκείνους τὴν ἄχραντη κι ἀγνή Μητέρα Σου.
Ὅλων αὐτῶν τὶς μεσιτεῖες δέξου, Εὐσπλαγχνε Χριστέ
μου,
και ἀνάδειξέ με γιὸ τοῦ φωτός, ἐμένα πού Σε λατρεύω.

Γιατί Ἐσύ ἔσαι, Ἀγαθέ, ὁ μόνος ἁγιασμός μας
και τῶν ψυχῶν μας ἡ λαμπρότης,
κι ὅπως Σοῦ ἀρμόζει, ὡς Θεὸ και Δεσπότη,
Σε δοξολογοῦμε ὅλοι κάθε ἡμέρα.

Ἀωνύμου.

Τὸ Σῶμα Σου τὸ ἅγιο, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας,
ἂς μοῦ χαρίσει τὴν αἰώνια ζωή, και τὸ Αἷμα Σου τὸ
τίμιον τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν. Ἄς μοῦ γίνεῖ αὐτὴ ἡ
θεία εὐχαριστία πηγὴ χαρᾶς, υγείας και εὐτυχίας. και
ἀξιῶσέ με τὸν ἁμαρτωλό, κατὰ τὴ φοβερὴ Δευτέρα
Παρουσία Σου, νὰ σταθῶ στὰ δεξιὰ Σου, ὥστε νὰ
ἀτενίζω τὴ δόξα Σου, μὲ τὶς μεσιτεῖες τῆς παναγνης
Μητέρας Σου κι ὅλων Σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ἀωνύμου, στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Παναγία, Δέσποινα Θεοτόκε, ἐσύ πού ἔσαι τὸ φῶς τῆς
σκοτισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίδα, ἡ προστασία, τὸ
καταφύγιο, ἡ παρηγοριά και ἡ ἀγαλλίασή μου, σ'
εὐχαριστῶ πού με ἀξίωσες, ἐμένα τὸν ἀνάξιο, νὰ
κοινωνήσω τὸ ἄχραντο Σῶμα και τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ
Υἱοῦ Σου. Ἀλλά, ἐσύ πού γέννησες τὸ ἀληθινὸ φῶς (τὸ
Χριστὸ), φώτισέ μου τὰ νοητὰ μάτια τῆς καρδιάς μου.
Ἐσύ πού κνοφόρησες τὴν πηγὴ τῆς ἀθανασίας,
ζωοποίησε ἐμένα πού ἔμαι νεκρὸς μὲς στὴν ἁμαρτία. Ἡ
φιλεύσπλαχνη Μητέρα τοῦ ἐλεήμονα Θεοῦ μας,
ἐλέησέ με και δῶσε κατάνυξη και συντριβὴ στὴν
καρδιά μου, ταπείνωσε στὶς σκέψεις μου κι
ἐλευθέρωσε με ἀπ' τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς. και
ἀξιῶσέ με μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοὴ νὰ
ὑποδέχομαι χωρὶς κατάκριση τὸν ἁγιασμό τῶν
ἀχράντων Μυστηρίων, γιὰ νὰ θεραπεύεται ἡ ψυχὴ και
τὸ σῶμα μου· και χάρισέ μου δάκρυα μετανοίας και
ἐξομολογήσεως, ὥστε νὰ σε ὑμῶν και νὰ σε δοξάζω
ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Γιατί εἶσαι εὐλογημένη
και δοξασμένη στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Μετὰ λέγε τό

Τώρα ἀπόλυσε, Δέσποτα, τὸν δοῦλο Σου, σύμφωνα μὲ
τὸ λόγο Σου, γιατί τὰ μάτια μου εἶδαν τὴ Σωτηρία Σου,
πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, φῶς πού θὰ
φωτίζει τὰ ἔθνη και θὰ δοξάζει τὸ λαὸ Σου Ἰσραήλ.

ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Ὅτι εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Ὁ ἱερεύς· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν. **Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.**

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.
Ἦχος πλ. δ'.

Ἡ τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρσός, ἐκλάμψασα χάρις τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφίλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.
Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν, χειλέων πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν· Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε ὅσιε· ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγητῆς, ὡς τὰ θεία σαφῶν.

Εἰ ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγε τὸ τοῦ Ἁγίου

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.
Ἦχος α'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου, δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογματίσας· τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτρένωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη κατεκόσμησας· βασιλείον ἱεράτευμα, πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.
Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τρισάγιον. Δόξα. καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (τρεῖς φορές). Δόξα. καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

Καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ χάρις τοῦ στόματός σου, ποῦ ἔλαμψε σὰν πυρσός, φώτισε ὅλη τὴν οἰκουμένην· ἄφησε ὡς κληρονομία στὸν κόσμον θησαυροὺς ὄχι ὑλικούς ἀλλὰ πνευματικούς· μᾶς ἔδωσε ἀκόμη ὑπόδειγμα ταπεινοφροσύνης. Ἀνατρέφοντάς μας πνευματικὰ μὲ τὸς λόγους σου, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τὸ Χριστό, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Ἐὰν τελέσθηκε ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγε τὸ τοῦ Ἁγίου

Ἀπολυτίκιον.

Σ' ὅλο τὸν κόσμον ἀπλώθηκε ἡ φήμη σου, ἀφοῦ δέχθηκε τὰ σοφὰ λόγια σου. Μὲ τὴ θεοφώτιστη διδασκαλία σου, φανέρωσες τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκάλυψες τὴ φύση τῶν δημιουργημάτων καὶ στόλισες τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. Ἐσύ, ὅσιε Πάτερ, πραγματοποιοῦσες τὸ «βασιλείο ἱεράτευμα» (ποῦ λέγει ἡ Γραφή). Πρέσβευε στὸ Χριστό, τὸ Θεό μας, νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Μὲ τίς εὐχὲς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησε καὶ σώσε μας. Ἀμήν.

Ἐφθης βάσις ἄσειστος τῆ Ἐκκλησία, νέμων
πᾶσιν ἄσυλον, τὴν κυριότητα βροτοῖς,
ἐπισφραγίζων σοῖς δόγμασιν,
οὐρανοφάντωρ Βασιλείε ὄσιε.

Καὶ τό·

Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη
ἅπαντας φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς, ἐν ᾧ
ἐστῶτες κραυγάζωμεν· τοῦτον τὸν Οἶκον
στερέωσον, Κύριε.

**Εἰ δε ἐστι Δεσποτική ἢ Θεομητορική ἑορτή,
λέγει πρῶτον τὸ Ἀπολυτίκιον τροπᾶριον τῆς
ἑορτῆς, εἶτα τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ
Μεγάλου Βασιλείου καὶ ἐν τέλει·**

Κύριε, ἐλέησον (ιβ΄). Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξωτέραν
ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως
Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον,
Σὲ μεγαλύνομεν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου
εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνεῖ· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς
καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον
αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ Προεστῶς τὴν Εὐχὴν· Χριστέ, τὸ φῶς τὸ
ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα
ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον,
σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου
σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς ἀπρόσιτον·
καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν, πρὸς
ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου· πρεσβείαις τῆς
παναχράντου σου Μητρὸς καὶ πάντων σου
τῶν ἁγίων.

Ὁ Αναγνώστης· Ἀμήν. Δόξα. Καὶ νῦν. Κύριε,
ἐλέησον (γ΄). Πάτερ Ἄγιε εὐλόγησον.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν τελείαν Ἀπόλυσιν· Δόξα
σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα σοι.

[Ὁ ἀναστάς...] Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς
ἡμῶν...

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

**«Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ
ἀνθρώπου καὶ πῖντε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ
ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ τρώγων μου τὴν
σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν
αἰώνιον» (Ἰωάν. Στ΄, 53-4).**

